

טניה

סיפור אהבה

מיוחד ומרתק

מאת

זאב בר אילן

על הספר

לפני שנה נסענו, אשתי ואני לבקר את בנינו שגר עם משפחתו במרכז הארץ. בחזרה לבאר שבע הוא תמיד נוהג להחזירנו ברכב שלו לתחנת האוטובוסים של ארלוזורוב. אולם פעם איחרנו את האוטובוס האחרון. אז הוא לקח אותנו לתל אביב לתחנה המרכזית. מכיוון שלא ידע בדיוק היכן הכניסה לתחנה, הוא הסתובב שעה ארוכה מסביב, דרך סמטאות אפילות וחשוכות. הבחנו בטיפוסים חשודים, בנשים מופקרת בלבוש מינימאלי וגברים שכנראה היו לקוחותיהן, או סרסוריהן שעברו לידינו. ריחות צחנה בואשים של שתן עלו באפינו. אחר כך מצאנו את היציאה לתחנה המרכזית. יותר מאוחר התברר שעברנו ברובע הידועה לשמצה, מעונם של העולים הלא חוקיים, עולם של זנות ופשע, עולמם של סוחרי הסמים. כתם של בושה על הכרך הגדול של ישראל.

בימים אלה הוקרנה כתבה על האזור הזה בערוץ 1 של הטלוויזיה. שם הכתבה היה 'הכי נמוך שאפשר'. ראינו שוב את המקום המגעיל הזה מקרוב ואת האיש טוב הלב ממוצא דרום אמריקאי שהקים מקלט לנשים מוכות גורל שעסקו בזנות. ממראות הללו, ומכתבות אחרות שקראתי בנושא זה שהופיעו בעיתונות ובאינטרנט (ראה תוספת בסוף הספר) קיבלתי השראה לכתיבת הרומן הזה. זהו סיפור עצוב וקשה על פושעים קשיי לב וחסרי רחמים ועל נשים שהגורל התאכזר אליהן שנפלו קורבן ברשת של הנוכלים בגלל מצבם הקשה ובגלל תמימותן.

הסיפור הזה הוא פיקציה. השמות והדמויות בספר הם פרי המצאה של הסופר וכל דמיון, חיים, לבני אדם או מתים, הוא מקרי בלבד. כל הזכויות שמורות. @

פרק ראשון

החורף בא מוקדם מהצפוי לכפר הקטן שבאוקראינה בשם 'דרוובה', סמוך לגבול הרוסי. ביתם של משפחת פורנוב שכן בתוך צריף גדול עשוי מעץ פיני בפאתי הכפר. בפנים, בתוך החדר הגדול של הבית הצטופפו בני המשפחה, 7 במניין, סביב האח הבעור בבית כדי להתחמם מעט. בחוץ השתוללו רוחות מקפואות דם, אחר כך התחיל לרדת שלג מהשמיים הקודרים בפתיחים עבותים, שמנים. עד מהרה כל הסביבה כוסתה במעטה שלג צחור. ראש המשפחה, אנדרי פורנוב, בן 45, כבר עזב ויצא לעבודתו במנסרת העץ הקרובה, כהרגלו מדי יום, כבר בעלות השחר, ואילו אשתו ואינקה, בת 40, נשארה בבית כדי לטפל בילדים ולעסוק בבישול וביתר עבודות הבית. טניה, הבת הבוגרת במשפחה, שלא מזמן מלאו לה 19 שנים, וכן אחיה בוריס גם יצאו לעבודה מאוחר יותר. היא במפעל הטקסטיל הקרוב והוא כעובד עזר בתחנת הרכבת. טניה הייתה בחורה נאה, גבוהה, שערותיה בלונדיות, שטניות. פניה היו רחבים, סלאביים, ללא זכר למוצאה החצי יהודי. היא הייתה ילדה צנועה, קצת נחבאת לכלים. השכלתה הייתה מועטה. היא גמרה רק 8 כיתות לימוד. אולם היא הייתה חרוצה ועזרה הרבה לאמה. בשעותיה הפנויות היא אהבה לקרא ספרים. היא הקריאה סיפורי אגדות לאחיותיה ולאחיה הקטנים. גם אהבה לסרוג. ההכנסה של כל המשפחה הייתה עלובה ובקושי רב יכלו להתקיים. העוני שלט בבית ולא היה תמיד מספיק אוכל כדי להשביע את כל הפיות. השנה הייתה 2008, כ-25 אחרי שבברית המועצות נגמרה הדיקטטורה הקומוניסטית, בעת שמיכאל גורבצ'וב עלה לשלטון עם הרפורמות הנועזות שלו של פתיחות ושינויים יסודיים בכלכלת ברית המועצות.

אנדרי פורנוב, היה איש פשוט הליכות, איש מוצק גוף. אהב את משפחתו ולא עסק הרבה בפוליטיקה. הוא בא ממוצא מעורב; אביו היה יהודי ואימו נוצרייה ואילו אשתו ואינקה ששני הוריה היו יהודים הייתה אישה צייתנית לבעלה ומסורה לילדיה. היא נהגה להדליק נרות בלילות שישי והתפללה לאלוהים. זאת למרות שהמשטר הקומוניסטי דיכא כל זיקה לדת בטענה שהדת היא אופיום לעם. על ארץ ישראל, על הציונות שמעו רק דברים שליליים באמצעי המדיה, לפיהם הציונות היא שלוחה של האימפריאליזם האמריקאי. אפילו לא ידעו בדיוק איפה זה ישראל. לטניה היו כמה מחזורים בכפר, אך היא לא מצאה בהם עניין וחלמה לנסוע פעם לעיר הגדולה קייב, בירת אוקראינה, או אפילו למוסקבה. בוריס שהיה בוגר ממנה בשנתיים הסתובב הרבה עם בנות הכפר, אך גם הוא חשב לעזוב לעיר גדולה ולמצוא שם פרנסה טובה.

*

מישה וירוס קוזנצ'וב היו שני אחים שובבים בילדותם. הם קיבלו בבית יותר מכות מהוריהם מאוכל. בבית הספר בקייב ציוניהם היו גרועים. כמה שהם כן הצטיינו היו קרבות האגרופים בין חברי הכיתה. בהפסקות הם עישנו ושתו וודקה. בסוף זרקו אותם מבית הספר והצטרפו לחבורות הרחוב. שם ביצעו כל מיני עבירות קטנות: פרצו לדירות, גנבו מחנויות, גנבו רכב, אך לרוב הם הרביצו לצעירים מחבורות אחרות. לאחר שהמשטרה תפסה אותם הם נכלאו לחודש מעצר. אביהם היה בוש בהם, אך לא יכול היה לעשות הרבה כי הם לא שמעו לו. ברבות הימים הם הצטרפו לכנופיית מבריחי סמים והרוויחו הרבה כסף. המשטרה שוב תפסה אותם, הפעם הם קיבלו שנת מאסר בתנאים מחמירים. כשהשתחררו מהכלא הם קיבלו הצעה מפתה מאחד מחברי הכנופיה: לנצל את ההזדמנות של ה-'פרסטרויקה' שהונהגה על ידי הנשיא גורבצ'וב שנתנה היתר ליהודים ולהגר ישראל. שם בישראל, כפי סיפרו להם יש כר פורה לעסקי הברחת סמים עם סיכויים להתעשרות קלה ומהירה. אולם הם לא היו יהודים וכדי להגר לישראל הם היו צריכים אישורים מיוחדים על היותם יהודים. לצורך זה באו במגע עם זיפני מסמכים שהצליחו להנפיק עבורם את התעודות הדרושות.

כך היה שמישה וירוס עלו לישראל "כיהודים כשרים". פה כבר חיכה להם איש קשר של מבריחי סמים מקומיים. הם כוונו לכתובת מסוימת בתל אביב. השניים כמוכן לא ידעו מילה אחת עברית, אך עמיתיהם ל-'מקצוע' היו גם כן מרוסיה, כך שהקליטה שלהם בארץ לא הייתה קשה במיוחד. השניים כבר היו משופשים בעסקי ההברחות, כך שלא התקשו להיכנס לעסק החדש. הם עברו את הגבולות בתעודות מזויפות והצליחו להעביר כמויות גדולות של סמים לארץ בתחבולות שונות: במזוודות כפולות תחתית, בקופסאות מזון תמימות מראה, אפילו במיכלי הדלק של מכוניתם. אך בסוף שוב פעם נתפסו על חם, ושוב נכלאו לשנת מאסר.

בתום מאסרם כששחררו מהכלא הישראלי, הם 'נחו' קצת. אולם מכיוון שלא לא היה להם שום משלח יד הגון שיכלו להתפרנס ממנו, השניים שוב חיפשו אפשרות להרוויח הרבה כסף מבלי להזיע ולהתאמץ קשה. אז באה להם הצעה חדשה ומפתה ממעבידם בשם יורי הרשקו, לפיה הם ועוד שלוש נשים יחזרו לאוקראינה, יבקרו בבתיים לפי רשימה מעודכנת, וינסו לפתות נשים צעירות לבוא לארץ בהבטחות שווא, ולהבריח אותן באוטובוסים עד לנמל אודסה שבים השחור. הנוסעות באוטובוסים תהיינה מזוהות כלפי השלטונות המקומיים כתיירות. משם באוניה שתעבור את מיצר בוספורוס ליד איסטנבול, הן ימשיכו לים האגאי ליד יוון. אחר כך בים התיכון עד לעיר הנמל אל-עריש המצרית. משם שוב באוטובוסים דרך מדבר סיני עד הגבול הישראלי. שם, בעזרת מבריחים בדווים מנוסים יחצו את הגבול וישר לתל אביב. "כל הבעיות הלוגיסטיות סודרו ואורגנו מראש", הסביר להם הרשקו, "כל הרישיונות, התעודות, כל כלי הרכב, כסף מזומן בדולרים לכל הצרכים, מזון, נשק וכולי, וכולי." "זה לא יהיה לכם מלאכה קלה. הדרך ארוכה מיגעת ומלאת תלאות", הוא הסביר לשניים. "אך אם תצליחו הרווחים שלכם יהיו עצומים; על כל אישה שתביאו לכאן תקבלו \$ 5,000. כל אוטובוס צריך להכיל 30 נשים. יהיו 3 אוטובוסים. צאו וחישבו כמה כסף זה. אם תצליחו, זו תהיה עסקת חייכם. יצורפו אליכם גם 3 נשים שידועות רוסית על בורין ומבינות את המנטאליות של האנשים שם."

הרשקו היה אחד ממנהיגי של העולם התחתון הישראלי. איש קשוח, מהיר מחשבה, בעל כושר ארגוני מעולה ובעל עבר פלילי עשיר. ברשת שלו היו עשרות מפעילים, רובם ממוצא רוסי, אך היו גם מארצות אחרות. היו לו סניפים ואנשי קשר בארצות שונות, אך בעיקר ברוסיה ובאוקראינה. כסף לא היה חסר לו, הרי הוא עסק בעסקי סמים זה עשרות שנים שהכניסו לו מיליונים בכיס. לאנשי החוק, למשטרה הוא היה דמות מוכרת, אך קשה היה לשים יד עליו כי הוא החליף את מגוריו לעתים קרובות. הרשקו נוכח לדעת שהזנות יכולה להיות עסק מצוין בישראל. על כן הוא התווה תוכנית גדולה ומתוחכמת ללכוד מאות נשים מכל מקום בעולם ולהביאן לישראל לעסוק במקצוע העתיק בעולם.

*

שני האחים, מישה וירוס קוזנצ'וב, עכשיו היו מרוצים. לפנייהם הסיכויים גם להרוויח הרבה כסף, גם הרפתקאות מעניינות וגם לראות עולם. הם ציפו בדריכות לתאריך היציאה שאמור היה לחול בעוד חודשיים. זאת תהיה חוויה יוצאת מן הכלל עבורם. הם גם נפגשו עם שלוש הנשים שיהיו בחברתם לנסיעה: אולגה, פבלובה ואנה. גם הללו היו זונות לפני כן, אך הרשקו הבחין שהן נשים אמיצות לב, פקחיות ובעלות תושייה, לכן התייחס אליהן בצורה שונה מאשר ליתר הנשים. גם מישה וירוס ידעו שיכלו בקלות להתחבר אליהן ולשכב אתם כל אימת שיתחשק להם. הצטרף אליהם עוד בחור בשם איליץ באקוב, גם כן 'ציפור' שהיה ידוע למשטרה בגלל פריצות, אך גם הוא הצליח להתחמק מידי אנשי החוק. בשלישי בחודש מרץ 2008 יצאו השישה לאוקראינה במטוס, מצוידים היטב עם כל הדרכונים (המזויפים) הדרושים, התעודות נחוצות ועם כל הידע הדרוש לאן הם צריכים להגיע. היו להם טלפונים סלולאריים דרכם התקשרו בקוד מיוחד, סודי ביותר, עם אנשי הקשר באוקראינה שכבר ידעו על בואם. כמובן עמד לרשותם גם כסף מזומן ובשפע. הם הגיעו לקייב באישון לילה ומארחיהם כבר דאגו להם למקום נוח לעבור את הלילה. למחרת ישבו במשרד המקומי עם אנשי המקום והחלו להתוות את תוכניתם השטנית; לאיזה מקומות להגיע ולמי לבוא. לספר לנשים ובני הבית מה שמצפה להן בישראל: עבודה מלאת סיפוק עם שכר יוצא מן הכלל בצדה, שיכולה להגיע לאלף דולר לחודש ויותר (באוקראינה זה היה הרבה מאוד כסף). דרושות שם, הם יספרו, מטפלות לילדים, עוזרות לאנשים קשישים, עוזרות בחנויות שונות, עובדות במכוני אריזה של פירות ועוד כהנה וכהנה. לנשים משכילות שידועות אנגלית תהיינה אפשרויות נוספות לעבודה כפקידות במשרדים. כדי לא לעורר כל חשדנות כלפיהם, וליצור רושם של אמינות, הם יהיו לבושים בגדים אלגנטיים והגברים יענבו עניבות, טבעות זהב, והנשים עגילים ושרשראות זהב ותכשיטים אחרים.

ביום א', יום מנוחה, בחודש אפריל בשעה 9 בבוקר הייתה דפיקה בדלת ביתם של משפחת פורנוב. רוב בני הבית היו עדיין בבית. בוריס פתח את הדלת. בפתח הופיע זוג, איש ואישה שהציגו עצמם כשליחים של הסוכנות היהודית באוקריינה. הם היו לבושים היטב ודברו רוסית שוטפת בניב המקומי, לכן לא עוררו שום חשד כלפיהם. הם ביקשו לדבר עם בני הבית. השניים הציגו תעודות רשמיות של הסוכנות עם תמונותיהם שהיו גם בעברית וגם ברוסית. "באנו מישראל בשליחות של הסוכנות היהודית כדי לגייס נשים לעבודה בישראל," אמר איליץ' לבני הבית המופתעים. "אנו, לפי שעה מעוניינים בנשים בלבד." הם סיפרו סיפורים על התעסוקה הרבה ועל השכר המצוין שמצפה להן בארץ. טניה באה לשבת קרוב אליהם. הסיפורים של השניים עוררו בה סקרנות רבה. "זה היה מעניין לנסות," היא חשבה. היא שמעה מחברותיה שישראל היא מדינה עשירה, אמריקה קטנה. החיים טובים שם. "איך קוראים לך חבובה?" שאלה אותה אולגה כשראתה שהיא גילתה עניין בהצעה. "טניה," היא ענתה בביישנות. "תוכלי לחיות שם טוב וגם לחסוך הרבה ויש כל הסיכויים שמאוחר יותר כל המשפחה שלכם תוכל לעלות לארץ ולהצטרף אליך."

"ומי ידאג להן להוצאות הדרך? למזון, לשיכון ולכל הצרכים עד שיסתדרו שם בעבודה ויתחילו להרוויח? בכלל איך הן מגיעות לשם במטוסים?" שאל אנדרי את השניים. על כך ענתה אולגה "אנו עושים את הדרך באוטובוסים נוחים של תיירים שמצוידים במיזוג אוויר, וגם באוניות טיולים. הסוכנות דואגת לכל הוצאות הנסיעה, וגם לשיכון ולמחייה עד שהבנות תסתדרנה במקום. בנוסף על כך כל נוסעת תקבל \$500 כסף כיס כבר בהתחלת הנסיעה. סכום שהיא תחזיר לסוכנות כאשר תתחיל להרוויח." "ובאיזה מקום בישראל הן יחיו?" שאלה ואינקה. "בעיקר בערים הגדולות, או אולי בכפרים, במושבים. השניים חילקו חוברות צבעוניות בין חברי המשפחה עם תמונות שובי לב של אתרים יפים בארץ. "ולמה אתם מציעים עבודה לנשים בלבד?" שאל אותם בוריס. "לצערנו קיימת כעת בארץ אבטלה לגברים בימים אלה. אך מקווים שזה רק זמני." "ובמקרה שלא אסתדר שם וארצה לחזור לאוקראינה, איך אני אממן את הדרך בחזרה?" שאלה טניה בדאגה. "מהכסף שתרוויחי שם, ענה בפשטות איליץ'. "טוב," אמר אנדרי "אנו כמובן צריכים לחשוב היטב על כך. בכלל מתי הנסיעה יוצאת לדרך?" "בעוד 10 ימים מהיום," ענתה אולגה "כך שלטניה יש די זמן להתכונן לדרך. אנו נבוא אליכם בעוד 5 ימים לדעת את התשובה." הם עזבו את הבית בהתירם את המשפחה תוהה ומבלבלת. ההצעה המוזרה הפתיעה את כולם. הם האמינו, לא האמינו לסיפורם של השניים.

*

לאחר שיצאו טניה אמרה להוריה "אבא ואמא, הייתי רוצה לנסוע. קצתי בחיי הכפר המשעממים. פה אין עתיד, אין תקווה שאוכל להתחתן עם בחור טוב, מלומד, בעל אמצעים. נפשי יוצאת לשינוי, לחיים יותר טובים ומעניינים." "אך למה לישראל?" אמא שלה התחננה "ארץ כל כך רחוקה ובלתי נודעת ושרויה תמיד במלחמות עם הערבים. מי יודע מה מצפה לך שם? אנו נמות מגעגועים אליך." "אכתוב לכם כל פעם, ואני תקווה שגם אתם תבואו. אם זה לא ילך, אז אני פשוט אחזור הביתה." "נו בסדר, אז תיסעי" אמרו הוריה תוך דמעות. גם הם היו מיואשים מהמצב הקשה ששרר בבית. אם כי טניה הייתה הכי חביבה עליהם בין כל הילדים.

אכן כעבור 5 ימים איליץ' ואולגה שוב הופיעו אצלם ושאלו מה הם החליטו בקשר לנסיעתה של טניה. "בסדר, אני נוסעת," היא הודיע להם. מתי אתם באים לקחתני?" "בשבוע הבא, ביום שלישי. בערך בסביבות השעה 10 בבוקר. תתלבשי טוב. שיהיה אתך בגדים חמים. כבר בעלותיך לאוטובוס תקבלי מאיתנו 500 דולר. קחי איתך גם את תעודותיך" הם אמרו.

שבוע אחר כך ביום שלישי הופיע במקום אוטובוס יפה, מודרני, גדול מידות. לאחר פרידה נרגשת מהמשפחה טניה עלתה לרכב שכבר היה תפוס במחציתו בנשים שלא היו מוכרות לה. אולגה ואיליץ' תפסו מקום ליד הנהג. טניה התיישבה ליד אישה צעירה. אחרי זמן לא רב, כשהאוטובוס יצא לדרכו הן התחילו לשוחח אחת עם השנייה. התברר ששכנתה לנסיעה הייתה מכפר אחר, שנקרא גורוד'נה כ-150 ק"מ מרוחק מהכפר שלה. שמה היה סוניה ברסקאיה. גם אליה הגיעו שליחי הסוכנות. גם היא קיוותה להתחיל בחיים החדשים בארץ המובטחת. היא הייתה יהודיה. לאחר זמן אולגה ניגשה אליהן. על כתפה היא נשאה תיק גדול. מהתיק היא הוציאה שתי מעטפות. האחת היא מסר ה לטניה ואת השנייה לסוניה. בכל מעטפה היו 10 שטרות בשווי של \$50 כל אחד. אחר כך היא החתימה אותן על קבלת הכסף. שתי הנשים מעולם לא ראו כסף אמריקאי לפני כן. הן ספרו את השטרות בהתרגשות גדולה. "אל תבזבו את הכסף סתם," אולגה הזהירה אותן "תמיד תקפידו לקבל את העודף הנכון אם אתם קונות

משהו. האוטובוס שרך את דרכו בין כפרים ועיירות, עד שכל 30 המושבים נתמלאו. אחר הוא פנה לדרך הראשית המובילה לעיר הבירה של אוקראינה, קייב, נסיעה ארוכה של כ-300 ק"מ. הנשים היו עייפות. בהגיען לעיר הן הוזמנו לאכסניה גדולה במרכז העיר. שם אכלו ארוחה דשנה והתאפשר להן גם לנוח ולאסוף כוחות להמשך הנסיעה. בינתיים איליין' וואלגה ויתר מארגני המסע אספו את תעודותיהן כדי להנפיק להן דרכונים. לשם כך הן היו צריכות להצטלם. לאחר כ-5 שעות שהות באכסניה כשכולן קיבלו את הדרכונים ואת תעודות בחזרה, הן שוב עלו לאוטובוס להמשך הנסיעה לכיוון אודסה, הנמל הגדול של אוקראינה בים בשחור, המרוחקת כ-700 ק"מ מקייב. בדרך שנמשכה למעלה מ-10 שעות, הן עשו הפסקות למנוחה ולארוחות. לבסוף הגיעו לאודסה. לרוב הנשים זו הייתה פגישתם הראשונה עם הים. הן כמוכן לא ידעו מה זה לשוט באונייה, ולא היה להם ניסיון על מחלת הים. מכל מקום הן שמחו לראות את המראה האין סופי של האופק כחול המים. לאחר שהות של לילה במלון מקומי לצורך מנוחה והצטיידות, חבורת הנשים, רובן צעירות, עלתה על סיפונה של אוניית נוסעים גדולה שהניפה דגל רוסי. שם האונייה היה "צ'קלוב" ע"ש ואלרי צ'קלוב, גיבור רוסי מימי מלחמת העולם השנייה, שהאגדות מספרות עליו כי שלאחר שמתו נפגע בקרבות אוויר, הוא החליט על מעשה קמיקאזה והפיל את מטוסו לתוך רכבת גרמנית שהובילה גייסות ותחמושת לחזית. שם מצא את מותו. הנשים הופנו להזריהן שהיו ממוקמים בקומות הנמוכות, קרוב לפני המים. בקומות העליונות של האונייה היו מלאות בתיירים שעשו את דרכם למצריים ולארצות המזרח התיכון.

באונייה הן פגשו עוד נשים רבות שהגיעו לאודסה מאזורים אחרים של אוקראינה שגם פניהן היו מיועדות לישראל. סך הכל במניין היו 90 נשים ומלוויהן. הדרך הייתה ארוכה, ונמשכה שני ימים ושלושה לילות. כך שהייתה להן הזדמנות לעשות הכרויות רבות ביניהן. לכולן היה אותו הסיפור בפינה; לבוא לישראל להתחלת חיים חדשים וטובים, כפי ששליחי הסוכנות הבטיחו להן. בדרך, כשהאונייה יצאה מים האגאי לים הפתוח של הים התיכון הים נעשה סוער וגלי מאוד ורבות מבין הנשים קיבלו מחלת ים. היו כאלו שהרגישו רע והקיאו הרבה. טניה התיידדה עם בנות רבות, במיוחד עם סוניה. היא סיפרה להן שהחיים בכפר קטן נמאסו עליה והיא חיפשה שינוי בחייה. אך כל אחת מהנשים מצאה נימוק שונה למה החליטה לעזוב את מקום מולדתה ולהגר לישראל. מי מטעמי דת ואמונה, מי בגלל קשיים בכלכלה, מי בגלל סקרנות לראות גם עולם אחר. אולי בסתר ליבן קיוו להגר מישראל לארה"ב. אולם אף אחת מהן לא ידעה ממש את הצפוי לה בארץ. אחדות מהנשים היו מצוידות במכשירי טלפון סלולאריים ודיברו עם יקיריהן באוקריינה. טניה הסתכלה עליהן בקנאה. "אל דאגה", אמרה האישה בעלת הטלפון הסלולארי כשראתה את השתוממותה של טניה שעמדה לידה, "שמעתי שבישראל יש צעצוע כזה גם לילדים בני 10."

לאחר שלושה ימים של הפלגה, כשהאונייה הטילה עוגן בנמלה הקטן של אל עריש המצרית הנשים לא הבינו למה הן צריכות שם לרדת שם מהאונייה ולא בנמלה של תל אביב. לשאלתן איליין' ענה שהנמל בתל אביב עמוס מדי, לכן הן ייסעו לשם באוטובוסים. זה היה הדבר הראשון שעורר את החשדנות שלהן. בלילה כשהן שוב עלו לאוטובוסים מצריים והגיעו לאחר טלטלה קשה של כ-100 ק"מ, בחום כבד, בדרכים מאובקות לגבול הישראלי ליד מקום בשם ניצנה. הן הסתכלו בפליאה על קבוצה גדולה של בדואים רכובים על גמלים שהיו למעשה מבריחי גבולות מקצועיים. האלה דיברו עם האחראיים למסע בשפה שלא הבינו מאומה ממנה, כנראה ערבית. שוב נאלצו להמתין שעה ארוכה בחום הכבד. לבסוף הגיעו מצד הגבול הישראלי שלושה אוטובוסים אחרים והנשים עברו אליהם ברגל.

*

מכיוון שכל העסק, של הברחת הנשים, הייתה תרמית ענקית גדולה; שרשרת של מעשי הונאה, הטעיה, זיופים ושקרים מן ההתחלה עד הסוף, מנהלי המבצע היו צריכים לשחד את כל מי שעסק בו: נהגים, שוטרי משטרת הגבולות הרוסיים התורכיים, המצריים, וגם ישראלים. כנ"ל את השוטרים, עובדי המס, בעלי האוניות, בעלי המלונות, בעצם את כולם שהיה להם יד בעניין. אך, כאמור ליורי הרשקו ולחבורתו לא היה חסר כסף והוא שילם להם ביד רחבה באמצעות סוכניו. כשהנשים העיפות ראו סוף, סוף את סימני דרך באותיות עבריות, הן התעודדו. נשארה להן עוד כברת דרך של 130 ק"מ להגיע עד תל אביב. הן עברו ליד מושבים, קיבוצים, עיירות וערים ישראליות. כשהאוטובוס עלה על הכביש הראשי שהוביל לתל אביב הן פצחו בשירה שאת מילותיה כבר ידעו מהבית "הבאנו שלום עליכם, הבאנו שלום עליכם..." כשראו את השלט 'תל אביב' כולן החלו למחוא כפיים. אף אחד מהן לא ציפתה ששמחתן תסתיים בקבלת פנים אכזרית, וברוטאלית. בסאגה של "via dolorosa" בנוסח העידן המודרני בישראל, ארץ הקודש...

פרק שלישי

בהגיעם לאזור הדרומי של תל אביב שלושת האוטובוסים נכנסו לקומה תת קרקעית רחבת ידיים של בית רב קומות. את המקום האירו פנסי נורות ניאון כחלחלים. לאחר שהאוטובוסים עצרו כל הנשים התבקשו לרדת ולהסתדר בחצי גורן במקום שהיה מסומן ולחכות שם עד שמנהלי הסוכנות יבוא לקבל את פניהן. לאחר רבע שעה של המתנה הופיעו לפניהן גבר גבוה, חסון גוף ושתי נשים. כל השלושה היו רעולי פנים. הם החזיקו בידיהם על רסן שלושה כלבי רוטוויילר גדולים. אחרי דקה הגבר פתח את פיו ואמר ברוסית "ברוכות הבאות אלינו. שמי גאגארי יוסטנוב (שם בדוי), ואלו הן שתי העוזרות שלי לריסה ואוקסנה," (גם כן שמות בדויים), הוא אמר בהצביעו על שתי הנשים שעמדו לצדו בפסוק רגליים. "אני תקווה שהדרך להגיע לכאן לא הייתה קשה מדי עבורכן. עוד מעט תוכלו לנוח, לאכל טוב ולהחליף כוח. אתן תתחלקו לשלוש קבוצות נפרדות. קבוצה אחת תישאר פה בבנין הזה, ושתיים אחרות ייסעו לאזורים אחרים של העיר. אתן תעבדו בזנות במשך שנה. תרוויחו הרבה כסף. לרשותכן תעמוד מרפאה ורופאה שתטפל בכל בעיה רפואית. יהיה לכם דירות נוחות עם שירותים צמודים, טלוויזיה בכל חדר ל 4 בנות. תקבלו גם עיתונים ישראליים בשפה הרוסית. אפילו תהיה לכם שיעורים ללמוד את השפה העברית ממורה ותיקה בארץ שעובדת כאן בהתנדבות. תוכלו לכתוב מכתבים הביתה, או לכל מקום אחר. אולם תשאירו את המעטפות פתוחות כי המכתבים יעברו צנזורה. מכתבים שיהיו סגורים לא יישלחו. שעות העבודה שלכן הן מ-10 בבוקר עד 11 בלילה עם הפסקות למנוחה. תקבלו חיסונים כנגד מחלות מין. אל תעבדו בלי קונדום אפילו הלקוח יתחנן לכן, ויצייע מחיר כפול עבור שירותכן. כל מי שלא תרגיש בטוב תקרא לרופאה והיא תטפל בכן, או במקרים קשים תשלח אתכן לבי"ח. היש שאלות?"

פחד, מהול בתדהמה כללית עבר בין שורות הנשים. רק לפני כחצי שעה, לפני שנכנסו למקום הארוך הזה, הן קיוו לקבלת פנים חגיגית מטעם נציגי הסוכנות היהודית, לנאומים נשגבים, להתרוממות רוח. החלה מהומה בין שורות. אז דווקא הנערה השקטה, טניה, הרימה את ידה ואמרה בהחלטיות. "לנו הבטיחו פרנסה טובה ומכובדת. אני בחורה הגונה ולא מוכנה לעבוד בזנות בשום אופן!" יתר הנשים הצטרפו עליה במחיאות כפיים. האיש עם המסכה על הפנים צרח עליה "תשתקי זונה! פה את תעשי מה שאנחנו אומרים לך. אם לא, הגורל שלך יהיה כמו של הכלבה הזאת!" הוא הוציא מנרתיקו אקדה וירה ללא היסוס ברוטוויילר שלפניו. הכלבה יללה נואשות, אחר כך צנחה ארצה. שם פרפרה זמן מה והוציאה את נשמתה. כל הנוכחות שמו בחרדה את ידיהן על פניהם כדי להסתיר את עיניהן. לבסוף שוב דיבר גאגארי, הפעם בנימה פייסנית יותר "אני בכלל לא מבין מה כאן הבעיה? אתן תגבו מכל לקוח 200 שקלים, מזה 50 שקלים יוותרו בכיסכן. אם רק יהיו לכן 10 לקוחות ליום, זה כבר 500 שקל. תכפילו את זה ב-20 ימי עבודה זה יוצא 10,000 שקלים לחודש. בחיים שלכן לא תוכלו להרוויח כל כך הרבה כסף בשום מקום אחר. אתן תצאו מפה עשירות ומאושרות. אחרי שנה אתן תהיו חופשיות, תוכלו לעשות מה שאתן רוצות, תוכלו ללכת לאן שתרצו, אפילו לחזור לאוקריינה." לאחר שחיכה להשפעת דבריו על קהל הנשים הוא הוסיף "בכלל מה הפחד? אני בטוח שכולכן כבר שכבתן עם גברים. אז עכשיו תשכבו עם הרבה גברים, אך בסוף תצאו מכאן עשירות."

לאחר דממה, שנמשכה כמה דקות אחת הנשים הרחיבה עוז ופתחה את פיה "מה נראה לך שאנחנו מטומטמות? אתה משווה שלשכב עם גבר שאנחנו אוהבות ומכבדות אותו, או לשכב עם כל כולרה שיכנס אלינו מהרחוב, זאת היינו חך?!" החוצפה שלה כנראה הרגיז את גאגארי והוא צעק "לא תהיה לכן ברירה, אתן תעבדו אצלנו שנה בזנות, ואוי לזו שתנסה לברוח, או תזעיק את המשטרה. גורלה יהיה כמו לכלבים האלה!" הוא נתן סימן לשתי הנשים שעמדו לידו. הן גם כן הוציאו את אקדחיהן וירו למוות בכלבים שלפניהם. "אל דאגה," הוא הוסיף בנחת "יש לנו עוד הרבה כלבים, חזקים, בעלי מלתעות אימתניות ואני לא מקנה במי מכן שתנסה לברוח או תפנה למשטרה. דרך אגב," אמר בחיוך ציני "אין לכן לתלות הרבה תקוות במשטרה. הזנות בישראל היא חוקית, ויש לנו הרבה לקוחות טובים בקרב השוטרים." "אתם כמו הגסטאפו הנאצי או הנ.ק.ו.ד.!" צעקה אחת הנשים.

האכזריות של האנשים האלה גרמה לחלחלה בין הנשים ורבות ביניהן החלו לבכות בגלוי. אחרי כן אמר גאגארי בטון תקיף "טוב, די לי מההצגה זאת. איבדתי את סבלנותי. עכשיו הסדרנים יובלו אתכם למגוריכן ומחר תקבלו סידור עבודה. בהצלחה." מדוכאות עד עומק נשמותיהן הנשים, כנועות למעבידיהן

החדשים, ממורמרות בנפשו, בוכיות החלו ללכת אחרי האנשים שהראו להן את חזריהם ללינה הלילה. איליץ', אולגה ושאר מלוויהן לדרך נעלמו כאילו האדמה בלעה אותם.

פרק רביעי

כך טניה וחברותיה המושפלות נאלצו תחת איום של שוביהן להתחיל את ייעודיהן החדש; לעבוד בכפיה כשפחות מין. אומנם הן מצאו את מגוריהן מסודרים ונקיים. מיטות נוחות וסדינים נקיים וכותונות לילה חדשות. בארון בגדים שהייתה משותפת לשתי נשים הן מצאו בגדים לעבודה...בגדי נשים צבעוניות קצרי שרוול, בסגנון נועז, סקסי, מגרה, בגדים שיעוררו בגברים תשוקה מינית. אפילו מצאו בחדר האמבטיה מראות ודברי קוסמטיקה ואיפור ובשמים שונים. בארון שלהן היה כתוב באותיות בולטות: 'במידה ותמצאו את הבגדים לא מתאימים למידות הגוף שלכן, תוכלו להחליף אותם אצל האחראית'. טניה וסוניה בקשו לגור באותו חדר. מבוקשן זו ניתנה להן על ידי האחראית במקום, אישה מבוגרת ושמנה שהציגה את עצמה בשם נטשה. היא דיברה את שפתן. שתי החברות תפסו מיטות זו ליד זו. כעבור שעה הנשים הוזמנו לארוחת ערב לחדר האוכל שהיה מסודר כמו מסעדה אלגנטית. מלצרים ומלצריות בלבוש לבן הגישו להן את האוכל שהיה די טעים. אולם מעטות בין הבנות הייתה להן תאבון לאחר הטראומה הקשה שהן עברו לפני כמה שעות. ברם לא כל הנשים שבאו עם הקבוצה היו עצובות. היו כאלה שגם באוקרינה עסקו בזנות. אלו דווקא שמחו לתנאים המסודרים ולרווחים שצפויים להן במקומן החדש. בלילה שינתן של שתי החברות נדדה. טניה הרהרה במאורעות שקרו לה: 'מגיע לי' היא החשבה 'נטשתי את הורי, את משפחתי, את מולדתי, והנה באתי על עונשי'. סוניה דיברה ראשונה אל חברתה בלחש. "תראי איך שהמזורים מפנקים אותנו. הם דאגו לכל שלא נתמרד, שלא ננסה לברוח, שנעבוד בשקט בעבודה הבזויה הזאת ושלא נעשה להם בעיות." "אני לא יודעת איך אני אעמוד בזה," נאנחה טניה. "אנחנו לא נעמוד בזה כי רוב הזמן נשכב...." השיבה סוניה בציניות. למרות עייפותן הרבה הן הצליחו להירדם רק לפנות בוקר.

*

למחרת בשעה 8 וחצי האחראית, נטשה, העירה אותן "דוואי, דוואי, (יאללה, יאללה) מספיק לישון. תקומו ותתקלחו, אחר כך עליכן לגשת למרפאה כדי לקבל חיסון. ב-9 ארוחת בוקר, וב-10 מתחילים לקבל את האורחים." במרפאה הן קיבלו חיסון שאמור היה לחסן אותן נגד מחלות מין. אך למעשה מה שזה היה בתוך זריקת החיסון הוא הסם הרואין שהפכה אותן לאפאטיים. אמרו להן לחזור ולקבל את החיסון פעם בשבע. אחרי האוכל הן ניגשו לסלון. המקום היה מרווח ומרוהט בכורסאות אדומות, גדולות, נוחות לישיבה. אורות צבעוניים האירו את המקום באור קלוש, כאילו רומנטי. את הקירות קישטו ציורים של נשים בכל מני פוזות מגרות. על השולחנות היו מפוזרים כתבי עת של פורנוגרפיה, עם תמונותיהן של נשים ערומות. כבר בשעה מוקדמת היו מבקרים במקום, לקוחות זריזים, מלאי תאוה למין. הם מדדו בעיניים בוחנות את הנשים. לבסוף בחרו באחת שהייתה הכי ניראה להם, אחר כך שילמו בקופה 200 שקלים ונכנסו עם הבחורה שבחרו לחדר המיטות. הימים הראשונים היו עבורן סיוט. טניה שהייתה עדיין בתולה, עזרה את כל כוחותיה כדי להחזיק מעמד ולא להתעלף. רוב הגברים היו מהמעמד הנמוך בחברה, אך לפעמים הזדמנו למקום גם אנשים נחמדים שבאו אליה לשם פורקן מיני. גם גברים נשואים שלא יכלו לעשות עם נשותיהם את ה"תרגילים" הנועזים שביקשו מהזונות לעשות.

טניה הייתה בחורה יפה, עם חזה מפותח. היא הייתה גבת קומה. עיניה היו ירוקות, שערותיה ארוכות השטניות נפלו על כתפה. כמובן שהיא משכה את הגברים יותר מהאחרות. פעמיים בשבוע הבנות קיבלו חופש של שעותיים כדי לצאת החוצה, לסביבה הקרובה בלבד. אך רמזו להם כי לא יעלה בדעתן לברוח כי השומרים, בעלי הכלבים ישיגו אותן מהר. את הכסף בעד "עבודתה" טניה קיבלה בסוף החודש. היא קנתה לעצמה בחנויות הסמוכות בגדים יפים. את יתר הסכום היא הסתירה במקום סודי בארון שלא יוכלו לגלות אותו. היא כתבה מכתבים הביתה, אך לא הזכירה אף במילה אחת את מה שקרה לה בארץ. להפך, היא כתבה שכבר הסתדרה בעבודה חדשה כמטפלת והיא מרוויחה יפה. אילו הוריה היו יודעים את מה שקרה לה היו מתים מייסורים. בסתר ליבה היא קיוותה שמשוהו יקרה והיא תוכל לברוח מהבור העבודות שנפלה לתוכה. אולי המשטרה בכל זאת תבוא ותעצור את האנשים האלה שמחזיקים אותה ואת יתר הנשים בעל

כורחן ותחת איומים. אך במשך שבועות ארוכים לא קרה שום דבר. היא התרגלה למאמץ הפיזי הקשה, שגברים גסי רוח התעללו בגופה. לליטופיהם חסרי העדינות, להערותיהם הגסות, לנשימתם המגעילה, ספוגי אלכוהול.

אולם אחרי כשישה שבועות הופיע אצלה גבר נחמד ומנומס. הוא גם היה יפה תואר ובעל גוף אתלטי. לאחר כמה דקות עם מגע איתו, תוך שהוא נתן לה קומפלימנטים שהיא בחורה יפה ומושכת ושאל אותה ברוסית למה היא הייתה צריכה לפנות לזנות. היא פרצה בבכי. "למה את בוכה?" הוא שאל אותה נבוך. "אני בוכה בגלל שהגורל התאכזר אלי. למה לא יכולתי לפגוש בגבר נחמד ותרבותי כמוך לפני כן? למה אני צריכה לסבול?" "מה יש, מה קרה? ספרי לי." "אני לא מעיזה. יתכן שמאזינים לנו ואני יכולה להיענש קשות," היא אמרה בלחש לתוך אוזנו. "הם מחזיקים פה אותנו בעל כורחנו כעבדות נרצעות שלהם." היא סיפרה לו כמה פרטים נוספים בפרשה. אחר כך היא תפסה את זרעו ואמרה בקול תחנונים "תציל אותי!" הבחור נדהם מהגילויים שלה. "אני אעשה את הכל כדי להוציא אותך מכאן. אני נשבע לך. אני צריך לחשוב איך. יש לי כמה חברים במשטרה." אז הוא שאל אותה "תגידי אתן אף פעם לא יוצאות החוצה מכאן?" "כן פעמים בשבוע לשעה, אך רק לסביבה הקרובה. תגידי לי איך קוראים לך?" היא שאלה "וסילי, וסילי ולנקו, ולך? "טניה, טניה פורנוב." "מאיפה אתה מאוקרינה?" "מקייב." הוא נשק אותה וקם מהמיטה והתלבש. "תשמעי ממני בקרוב," הוא אמר ועזב את החדר. מצב רוחה של טניה חזר אליה. את הסוד שלה היא גילתה רק לחברה שלה סוניה. בסתר ליבה היא קיוותה שמשוהו יקרה בקרוב. איך ומה היא לא ידעה. זריקות הסמים השפיעו עליה יותר ויותר ולפעמים היא הייתה מטושטשת לגמרי.

פרק חמישי

וסילי גר עם חברתו ילנה בערד. הזוג לא היה נשואי, הם פשוט גרו ביחד. הם הגיעו עם העלייה הראשונה מברית המועצות. הוא היה מהנדס כימאי והיא עבדה כאחראית במפעל מזון מקומי כמנהלת משמרת. שניהם באו מהעיר קייב בירת אוקרינה. חיי הזוג היו על הקרשים זה כמה שנים. היא הייתה מזניחה את הבית וגם אותו. הארוחות שהיא בישלה לא היו טעימות לחיקו, לכן הוא אכל לעתים קרובות במסעדות. הרבה פעמים היא דחתה אותו במיטה. גם תפס אותה מפלרטטת עם השכן. הוא הרגיש גלמוד ובודד. בדלית ברירה הוא פנה לזנות. אולם לשם כך הוא היה צריך לנסוע לתל אביב. במסיבות אלו הוא פגש בטניה. מאז הוא הרגיש מחויבות לשחרר אותה ואת יתר הבנות ואת יתר הבנות שעבדו שם בעבודות. הוא פנה לחברו בשם יוגין, גן כן עולה מאוקרינה. יוגין שימש כשוטר מקוץ במשטרת ערד. השניים נפגשו בדירתו של יוגין ווסילי סיפר לו את הפרשה במלואה. "תשמעי, חשבת על משהו. הבחורה הזאת, טניה סיפרה לי שהיא מקבלת היתר מהמעבידים שלה לצאת פעמים בשבוע החוצה, אולם רק לסביבה הקרובה. שם כנראה עוקבים אחריה ואחרי יתר הנשים בחוץ. חשבת כי בהזדמנות הזאת אפשר לחטוף אותה, אך זה צריך להיות בניידת של המשטרה שתתריע את הפושעים מלרדוף אחריה. אני מוכן לשכור דירה עבורה פה בערד עד שהעניינים יסתדרו איתה ושתייערך משפטה. מה דעתך?" יוגין שמע את הסיפור בתדהמה, אחר כך אמר "אי אפשר לקחת ניידת ככה סתם. אנו צריכים לספר את כול הסיפור למפקד הראשי של משטרת ערד. הוא בוודאי יעזור לך בגלל שכל הפרשה הזאת ניראה לי בלתי חוקית בעליל. אומנם הזנות מותרת בישראל, אולם הסחר ושידול של נשים במטרת רווחים הם אסורים בהחלט. גם אני חושב שצריך לחטוף את הבחורה המסכנה הזאת כדי שהיא תוכל למסור עדות כדי להפליל את הפושעים." וסילי קם ולחץ בחום את יד חברו "אני מקווה שנוכל לשחרר אותה והמפקד שלך יענה בחיוב."

*

"הלו, זה מחוז תל אביב?" "כן אדוני." אמרה הקשרית "מדבר רב ניצב שמואל גולומב, מפקד משטרת ערד. ברצוני לדבר עם מפקד מחוז של משטרת תל אביב, מר יצחק בנש, בעניין מאוד חשוב. האוכל לקבל אותו?" "רגע אדוני אני כבר מקשרת אותך." כעבור דקות השניים כבר היו בשיחה ערנית בעניין. "תשמעי יצחק, יש פה הזדמנות לקץ גדול." שמואל סיפר לעמיתו את כל הפרשה עם טניה וחברותיה שהובאו ארצה מאוקרינה בתחבולות ובמרמה על ידי פושעים ישראליים, יוצא אוקרינה, שהציגו את עצמם שם כנציגי הסוכנות. הם פיתו עשרות נשים שם שהן תעסקנה בארץ בכל מיני עבודות בשכר גבוה.

אך בהגיען ארצה הם הכריחו אותן לעבוד בזנות. "אתה צריך להיפגש עם בחור שביקר במקום. הוא יוכל לספר פרטים נוספים בעניין." "אנחנו נפעל במלוא החומרה. אפשר לזמן את האישה לפה?", שאל בנש. "חושבני שכן," השיב עמיתו. "אז נקבע איתו פגישה ואחר כך נראה איך נוכל לגלגל את העניין הלאה." "אני מציע שתזמין את הבחור אליך למשטרה," אמר בנש "משם נקבע איתו בטלפון פגישה פה בתל אביב." " בסדר גמור. תודה לך אדוני," אמר שמואל "תודה גם לך," השיב בנש.

*

וסילי התבקש לסור אל המשטרה המקומית. משם קיים שיחה טלפונית עם המפקד של מטה משטרת ת"א. "שמעתי את הסיפור שמסרת לעמיתי בערד," אמר לו בנש "אנו נודה לך אם תוכל להמשיך ולשתף איתנו פעולה שנעשה למען תפיסת החבורה הזאת. לשם כך נבקשך לסור אלינו לתל אביב כדי לדון אתך בפרטים." המפקד מסר לו את הכתובת של המשטרה. השנים הסכימו להיפגש ביום שלישי הבא, בשעה בבוקר 10.00 במשרדו. כשוסיילי הגיע למשרדו של בנש הוא קיבל אותו ביד מושטת. וסילי הציג את עצמו והתיישב לפניו. "שמע אדוני," אמר בנש "באת אלינו בשעה שבלאו הכי רצינו לעשות פעולה גדולה בנדון, כי כבר כל אמצעי המדיה עוסקים בזה שישאל נהפכה לבית זונות של המזרח התיכון. לא פחות ולא יותר. אם יש אמת בזה או לא, אנו מחויבים לחסל, או לפחות לצמצם למינימום את התופעה המבישה הזאת. ראשית כל נבקשך לחזור למקום איפה שפגשת את הבחורה הזאת. תתאם איתה את הזמן מתי שהיא יוצאת החוצה ואם אפשר גם את השעה ואת המקום שהיא תימצא בשעה הזאת. תעשה זאת בסודיות מוחלטת ככל האפשר. אם נצליח בחטיפה היא תהיה עדה מרכזית של הרשאה בדיון לכל הפושעים בדיון בבית המשפט בנדון." וסילי השיב שהוא כבר היום יבקר במקום וינסה למצוא אותה. הוא נפרד מהמפקד בלחיצת יד חמה.

*

וסילי ניגש בצעדים נמרצים לאזור מועדון הלילה שטניה נמצאת בו. שם המקום היה "אלדורדו." הוא נכנס וחיפש את טניה בין הנשים, אך נאמר לו שהיא עסוקה כעת עם לקוח אחר ואם הוא רוצה דווקא אותה עליו לחכות. הוא נאלץ לחכות כמעט שעה לתורו בגלל שהיא הייתה מבוקשת ועוד גברים רצו לבלות דווקא איתה. הוא חיכה בסבלנות, שכן לא רצה לעורר שום חשד לגביו. לבסוף היא הופיעה אך עשתה את עצמה כאילו לא הכירה את וסילי, כנראה גם כן מאותן הסיבות. אחרי שלבסוף הם היו לבדם בחדר, הוא ביקש ממנה בלחישה באוזנה לומר לו מתי היא תצא החוצה בפעם הבאה ובאיזה מקום היא תהיה. הוא גילה לה כי המשטרה מתכוונת לחטוף אותה והוא אמור להיות אתם בשעת המעשה. "אבקש אותך לאסוף את כל הדברים החשובים לך. יתכן שלא תוכלי לחזור יותר למקום הזה," הוא אמר לה תוך הוא עסק איתה באהבהבים. "אני אמורה להיות לקבל את החופש שלי ביום חמישי הקרוב. בשעת הצהריים, בערך בשעה שתיים. אהיה ליד בית הקפה בשם 'חבובה'." אחר כך שאלה האם היא יכולה לצרף גם את חברתה הטובה לבריחה. "זה לא מומלץ לפי שעה. היא ממילא תשתחרר עם כל האחרות," ענה וסילי. השנים נשארו עוד שעה קלה בחדר. אחר כך וסילי קם, התלבש ועזב. טניה נשארה המומה, ספק מאמינה, ספק לא, כי גורלה עומד להשתנות בימים הקרובים. היא חששה לבאות. אם הבריחה שלה לא תצליח, הם, מעבידיה עלולים להרוג אותה.

וסילי חזר למשטרה ומסר לבנש את כל הפרטים שהוא שמע מטניה. הוא רשם את הכל. "שמע חביבי," אמר לו בנש "אנו צריכים עכשיו לתאם עם הממונים על המבצע את פרטי פעולת החטיפה. יתכן שהפושעים מקיימים שמירה על הנשים שיוצאים החוצה מבית הבושת. אפילו צריך לקחת בחשבון שהם עלולים לעקוב אחרי נידת המשטרה, אולי אפילו לתקוף אותה. זה עלול להיות מסוכן. השוטרים שלנו חמושים, אך גם לך ניתן אקדח לכל צרה. בכל אופן תהיה פה ביום חמישי בשעה עשר. עד אז כנראה כבר נדע בוודאות מי יעשה מה ואיך. אני יכול להבטיח לך שזה יהיה מרגש ומעניין." "אני בכל אופן שכרתי עבורה דירה בערד," אמר וסילי "שתוכל להיות בה עד שהעניינים יסדרו אותה, ולא תחיה בפחד שמע הפושעים יתנכלו לה. היא בחורה טובה שנפלה ברשתם של פושעים חסרי רחמים." "ייתר כוחך, ענה בנש "אז תהיה פה ביום חמישי." השניים לחצו שוב ידיים.

*

מה שאירע בהמשך הסיפור מתאים לסרט פעלולים הוליוודי. כמתוכנן, ביום חמישי בצהריים הניידת ובתוכה שני שוטרים וסילי יצאה מחצר משטרת ת"א במטרה לחטוף את טניה ולהביאה לבנין משטרת המחוז. הם הגיעו בסביבות השעה שתיים לסביבת הקפה 'חבובה', כפי שזה סוכם עם טניה, והחנו את הרכב בסביבת המקום. היא אכן הופיעה שם לאחר כמה דקות. "הנה היא", פלט וסילי והניידת זינקה אליה. וסילי פתח את הדלת ומשך לתוכה את טניה, אחר כך מיד הסתלקו מהמקום בדהרה. לאחר דקה יושבי הניידת הבחינו שרכב מסוג אופל, בצבע חום כהה עקב אחריהם. השוטר ליד ההגה מיד שלח הודעה על כך בקשר למחוז "עוקבים, אחרינו, עוקבים אחרינו, עבור" כעבור דקה האופל התקרב למרחק קצר לניידת והיושבים בה הוציאו את ראשם מהחלון והחלו לירות בצמיגים של הניידת. שוב הנהג הודיע זאת למחוז "יורים עלינו! יורים עלינו! שילחו מיד עזרה! עבור" הפושעים שהיו רעולי פנים הצליחו לפגוע בצמיגים והניידת נאלצה להאט, אחר כך נעצרה. ברגע זה שלושה גברים יצאו מהאופל והתקרבו אל הניידת עם אקדחים שלופים. ברגע זה נשמעו צפירותיהן של ניידות נוספות מאחור והפושעים הסתכלו אחורה. זה הספיק לשוטרים שבניידת כדי לשלוף את אקדחיהם ולפגוע אנושות בפושעים. שניים נהרגו במקום, השלישי לא נהרג, רק נפצע. "בוא חביבי" אמר אחד השוטרים לפצוע "עוד מאט תקבל אצלנו טיפול שלא תשכח במהרה." הוא עזר לפצוע לקום, אחר כך דחף אותו לתוך אחת הניידות שבאו לעזרתם. במקום נוצרה התקהלות של סקרנים רבים. השוטרים יצאו ופיזרו את ההמון. בכל משך האירוע הנ"ל וסילי ישב בתוך הניידת עם אקדח שלוף בידו האחת ובידו השנייה הוא החזיק את טניה חזק אליו. היא הייתה מבוהלת עד מוות. כשהניידת שוב החלה לנסוע הוא אמר לה "תירגע, תירגע, הכל נגמר, עכשיו את בידיים בטוחות."

לבסוף כל הניידות חזרו לחצר של המחוז. השוטרים, וסילי וטניה יצאו ועלו למשרדו של בנש. הוא ראה אותה חייוורת כמו סיד ומיד הושיב אותה ונתן לה לשתות. בנש לא ידע רוסית לכן ביקש מוסילי לתרגם את דבריו לרוסית. "אנו מורידים בפניך את הכובע, את גיבורת היום." הוא הושיט לה את ידו ולחץ את ידה בחום. אחר כך אמר "לעת עתה הסכנה המיידית חלפה. הצלחנו לחסל שניים מהשומרים ואת השלישי פצענו קשה. אחרי שתנוחי ותחזרי אל עצמך וסילי יסיע אותך לערד. עיר די רחוקה מפה. שם הוא שכר עבורך דירה נוחה. תוכלי לחיות שם בינתיים בבטחה עד שנתפוס את כל הפושעים שהביאו אותך לישראל. הוא גם ידאג לכל הצרכים שלך. אולם בעוד כמה זמן שוב תצטרכי לבוא לתל אביב כדי למסור עדות על כל פרשת חטיפתך מאוקראינה ומה שקרה איתך עד היום. אין לך יותר מה לפחד. אחר כך הוסיף "וסילי בחור מצוין". "אני יודעת", היא ענתה בלחש, עם חיוך מבויש. וסילי כחכה ואמר "ברשותך אדוני אני רוצה לציין עוד שני דברים. האחד שטניה אין שום ניירות זיהוי איתה. יש לה רק תעודות מזויפות וגם כן דרכון אוקראיני, נראה לי שגם כן מזויף. הוא פנה לטניה "הראי לאדון את התעודות שלך". טניה הוציאה מתיקה את התעודות והגישה למפקד. בנש עיין בדרכון שלה והנהג את ראשו בפליאה "עבודה מושלמת", הוא אמר. "נראה שהמזורים עבדו עם זייפני תעודות מקצועיים. הדרכון הזה יישאר אצלנו ואנו ננפיק לך תעודה זמנית מטעם המשטרה, עד ש תקבלי תעודת עולה רשמית ממשרד הקליטה." הוא פנה לוסילי "היא צריכה להצטלם כדי לצרף תמונה לתעודה. יש לנו פה מול בנין המשטרה חנות שעושה צילומים לתעודות. אתה יודע מין 'פוטו רצה' כזה. לא חשוב שהיא תהיה יפה עליה." "ועוד דבר ברשותך", אמר וסילי "הפושעים סיממו את המסכנה בסמים קשים. אני צריך להפנות אותה לרופא, או למוסד מתאים כדי לרפא אותה". "אני מסכים אתך לחלוטין", אמר בנש "תעשה זאת בהקדם האפשרי."

פרק שישי

אחרי שנחו וסעדו את ליבם בחדר האוכל של השוטרים, וסילי אמר לה "בואי טניה, נלך לעשות את התמונות לתעודה שלך." השניים קמו, ניגשו לצלם הקרוב וכשהתמונות היו מוכנות הם חיכו עד שבמשטרה הכינו עבורה את התעודה הזמנית. אחר כך שוב ירדו לרכב שלו, אודי A-4 בצבע כחול, שנת יצור 2007, בעל 5 מושבים. "עכשיו אקח אותך לערד", אמר וסילי. "איפה זה ערד?" טניה שאלה. "אסביר לך בדרך." הוא התניע ואחר כך הם השתלבו בתנועה הסואנת. עד מהרה הם הגיעו לחוצות ת"א וכעבור 20 דקות כבר עלו לכביש המהיר בואך הנגב. היא השעינה את ראשה על כתפו של וסילי ואמרה ברוך "אתה המלאך הגואל שלי. אתה כל כך טוב אלי. למה?" "בגלל שהרגשתי שאת אישה טובה. לא

זונה כפי שראיתי אחדות שם במכון. אותך הכריחו לעסוק בזנות. קראתי בעיתונים על מקרים דומים." היא תפסה את ידו ונישקה אותה. הוא משך את ידו בחזרה ואמר לה "זה לא מקובל בישראל שאישה תנשק ידו של גבר." אחרי זמן הוא אמר לה "עוד מעט את תראי את הנגב. זה אזור צחיח, יבש, עם מעט גשמים שיורדים שם בחורף. אך היהודים בכל זאת הצליחו להוציא מאדמת הנגב יבולים יפים והפכו את השממה למקום שאפשר לחיות בו. יש כמה ערים יפות בנגב כמו באר שבע, דימונה וערד היכן שאני גר." פתאום היא שאלה "אתה בכלל נשוי?" "אני לא בדיוק נשוי. אני חי עם אישה כבר כמה שנים, חשבתי להתחתן איתה, אבל, אז הוא השתתק. "מה אבל?" טניה שאלה. הוא נאנח "אבל לא מוצא את אושרי לידה. יש לה פה גדול, היא סכסכנית, בזבזנית, אוהבת לרכל, אין לה תרבות. אני לא מאושר אתה. אספר לך יותר כשנגיע הביתה." "אתה תיקח אותי לדירה שלכם?" "אך, לא. שכרתי בשבילך דירה טובה. גם קניתי רהיטים שתוכלי להסתדר ולבשל ארוחות. יהיה בסדר. את תרגישי טוב שם." "יש שם בערד אנשים מרוסיה, או מאוקריינה?" "יש המון. תוכלי שם למצוא הרבה חברים וחברות." "אתה יודע שלמדתי קצת עברית במכון. מדי פעם באה לשם איזו זקנה שידעה רוסית ללמד אותנו. לא כאילו שלכלבים הארוורים האלה היה איכפת שנלמד עברית. היא פשוט עבדה בהתנדבות וזה לא עלה להם כסף." "אז מה למדת שם?" שאל וסילי. "לא הרבה רק כמה מילים. אבל שמעתי הרבה מהלקוחות: 'הי טמבל מה אתה עושה פה?', 'קח את הרגלים ועוף מפה', 'ייקח אותך השד', וכולי. לא זוכרת את כולם." "יופיי", צחק וסילי "נו לקלל את כבר יודעת. מה עם היתר? מתי תקראי ספרים בעברית?" "ברגע שיהיה לי קצת נחת והראש שלי יהיה נקי מכל הצרות שנחתו עלי." "אני תקווה שזה יקרה בקרוב," ניחם אותה וסילי. אחרי כמה זמן הוא שאל אותה "הגידי את כבר ראית מדבר בחיים שלך?" "כן, בעת שעברנו באוטובוס ממצריים בדרך לתל אביב. אך כמה היינו שמחות ומאושרות שהגענו לארץ ישראל שלנו, וכמה נוראה הייתה האכזבה אחר כך." "אך מסכנה שלי. את פשוט נפלת קורבן בידי נוכלים מנובלים ומתוחכמים," נאנח וסילי. "את יודעת שעם הרבה אנשים טובים והגונים שהגיעו לכאן מחבר העמים, הצליחו להסתגל לישראל גם כל מיני אלמנטים מופקרים: פושעים, גנבים, פורצים, מבריחי סמים, סרסורי זונות, ועוד עבריינים למיניהם שגם עסקו בפשע בארץ מוצאם. רוב תושבי ישראל הם אנשים מכבדי חוק, נחמדים והגונים. את היית צריכה לבוא עם העלייה החוקית, אז היית חוסכת לעצמך הרבה צרות. אולי בקרוב תוכלי להביא גם את המשפחה שלך לכאן." "אוי, כמה אני מחכה לרגע לראות אותם שוב." "תאמרי, הצלחת להציל משהו מהכסף שהרווחת?" "כן," היא הוציאה בתיקה מעטפה ובה שטרות כסף. אני חושבת שיש פה משהו כמו 20,000 שקל. הוצאתי את הנשמה בשביל הכסף הזה." "טוב לפחות שנתנו לך משהו מהרווחים העצומים שלהם. הם, הסרסורים, הרוויחו עליך פי שלוש. תשמרי טוב על הכסף הזה. רצוי להפקיד אותו לחשבון חסכון בבנק, ותיהני גם מרווחים."

הייתה הפסקת מה בשיחה ביניהם, אחר כך וסילי אמר "בעוד כמה זמן המשטרה מתכננת לפשוט על העסקים במועדוני הלילה. כל מי שייפתס ויימצא אשם צפוי למאסר של שנים ארוכות בכלא. יהיה להם שם מספיק זמן להרהר במעשיהם." "גם הנשים תענשנה?" שאלה טניה בדאגה. "חושבני שלא, אך אני לא יודע בדיוק מה יהיה דינן. ישראל היא ארץ של חוק וסדר. מי שיימצא אשם בדין, בית המשפט ידון בעונשו. כשה-'ציפורים' ייתפסו את תצטרכי להופיע בבית המשפט בתור עדה ראשית. אם לא יהיה לך אומץ, או את משום מה תפחדי לעמוד מולם, אז נבקש מהתובע מטעם המדינה שיעשה את זה במקומך. כמובן את תוכלי לדבר שם רוסית." "אני לא אפחד, אגיד שם את הכל מה שעל לבי," הצהירה טניה נמרצות. "הם הרגו גם את הנשמה שלי." "את אשת חיל ונקווה שיעמוד לך העוז." היא שאלה "תגיד, מה אתה עושה בעבודתך?" "אני מהנדס כימאי." "ואיפה אתה עובד?" "בערד. יש שם מפעל גדול לתעשיית צבע. עובדים שם כ-100 איש ואישה."

*

כשהבתים הראשונים של ערד התגלו בסיבוב וסילי הצביע בידו אליהם "הנה הגענו הביתה. תראי כמה שהעיר הקטנה שלנו נחמדה. יש פה אוויר פנטסטי, יבש, נעים מאוד. בקיץ כשבתל אביב אנשים נחנקים מהחום ומהלחות, פה זה כיף. אולם בחורף את תרגישי כמו באוקריינה; קר מאוד, ברררר." הרכב שלהם אמרה באושר.

נכנס לתוך העיר ולאחר רבע שעה וסילי עצר ליד בית קטן עם גינה. "הנה הגענו", הוא אמר. הוא ירד מהרכב ועזר גם לטניה לרדת. הם נגשו לדלת של הבית. הוא מצא את המפתחות בכיסו ופתח אותה, אחר כך העלה את האור ופתח את כל החלונות. טניה הסתכלה בסקרנות סביבה. בפנים היו שני חדרים מרוהטים ומטבח קטן ומסודר ושירותים. "את תגורי כאן לעת עתה. אל תפחדי, אף אחד לא יודע שאת נמצאת פה, רק אני ומפקד המשטרה בת"א. אל תפתחי את הדלת לאף אחד. אבוא לבקר אותך כל פעם שרק אוכל. עכשיו ניסע לסופרמרקט ונקנה שם מצרכים שתוכלי לבשל לך מה שאת רוצה. יש פה גז, חשמל, מים, חדר אמבטיה, ואפילו טלפון. בקיצור כל מה שאת צריכה. עכשיו שבי בבקשה, קניתי בשבילך מתנה יפה שבודאי תשמחי לה. טניה התיישבה מולו על אחד הכיסאות וציפתה בסקרנות מה היא המתנה שהוא רצה לתת לה. וסילי הוציא מתיקו חבילה קטנה, ארוזה יפה בנייר צבעוני וקשורה בסרט אדום. הוא מסר לה ואמר "פתחי אותה בבקשה." היא פתחה את החבילה והוציאה ממנה קופסא קטנה. זה היה טלפון נייד יפה שהיה כתוב עליו 'נוקיה'. "את מכירה את המכשיר הזה ואיך מתקשרים איתו?" "לא כל כך", היא ענתה "אך ראיתי הרבה אנשים מדברים בזה." "אוקי, אסביר לך איך מתקשרים איתו. זה קל ופשוט מאוד, אפילו ילדים קטנים משתמשים בזה." הוא החל ללמד את טניה את פעולות ההתקשרות. אחר כך הוציא מכיסו את הנייד שלו "עכשיו תנסי להתקשר אלי, למספר שלי, הנה 052 56595634. הוא כתב לה את המספר על חתיכת נייר. היא התקשרה והפלאפון שלו צלצל והם התחילו לדבר זה עם זה. "את רואה כמה זה פשוט? את תוכלי לדבר איתי בטלפון זה בכל מקום, בכל שעות היום ובלילה. אפשר גם לרשום בו את המספר שלי, או מספרים אחרים שאת רוצה לזכור אותם. והמספר שלך הוא 052-8845345, גם את זה תרשמי במכשיר. הנה אני מנסה לקרוא לך". עכשיו הטלפון שלה צלצל. היא שמחה כמו ילד שמח לצעצוע חדש. היא ניגשה אליו ונתנה נשיקה על פניו, "ספסיבה, סבסיבה", היא אמרה ברוסית. אחרי הכל הם חזרו לרכב ונסעו לקנות את המצרכים בסופר. זאת הייתה חנות גדולה שטניה לא ראתה בחיים שלה. "ערד זאת עיר קטנה", הוא ציין "כשניסע לת"א נראה שם המון חנויות גדולות." בסופר קנו דברים רבים וסילי שילם. טניה העירה "אני לא רוצה שאתה תבזבז עלי הרבה כסף. אני יכולה לשלם." "עכשיו את האורחת שלי, אחר כך נראה." הם חזרו הביתה עם המצרכים. הוא אמר לה "אני, לצערי נאלץ לעזוב אותך לבדך. יש לי הרבה עניינים לסדר גם בעבודה, גם עם חברתי. שוב אין לך מה לפחד. את תנעלי את הדלת. אחזור שוב לכאן בערב. אם בכל זאת יהיה משהו דחוף להודיע לי, אז יש לך פה שני טלפונים." הוא נתן לה נשיקה ויצא מהבית.

טניה נשארה לבדה. זאת הייתה הרגשה מוזרה. אחרי כל ההמולה של בית הבושת בת"א. אחרי המון הגברים, הנשים, הרעש, העשן המחניק, הריחות של המשקאות החריפים, פתאום השקט הזה. לבדה באיזה מקום בלתי ידוע בקצה השני של העולם. אומנם היא סמכה על וסילי, אך זה הפחיד אותה להיות לבדה. 'לפחות שהייתה איתה סוניה', היא חשבה 'או מישוהו'. היא עברה בדירה, הסתכלה סביב החדרים, במטבח. היא מצאה בחלק האחורי של הבית פתח שהוביל למרפסת מוצלת אחורית שהייתה מרוהטת עם שתי כורסאות קש, שולחן, וכסאות. על השולחן היו מונחים עיתונים, כתבי עת צבעוניים ואפילו ספר קריאה. הכל בשפה הרוסית. היא גם מצאה ספר לימוד לעברית מיוחד לעולים מרוסיה. 'איזה בן אדם מתוק הוא הוסיילי הזה, הוא חשב על הכל שיהיה לי נוח וארגיש טוב פה. אך אילו היה לי בעל כזה, היא נאנחה. בסוף יצאה לרחוב וראתה אנשים עוברים ושבים, ילדים מתרוצצים ברחובות בשמש. 'טוב', היא חשבה 'כל זה רק זמני עד שהפושעים ייתפסו, אחר כך אוכל להסתובב חופשי'.

פתאום היא הרגישה רעבה. היא התחילה לבדוק את המצרכים שהביאו מהסופר. היא לא כל כך ידעה לבשל, למרות שבבית פעמים רבות עזרה לאמה שלה במטבח. 'אבשל משהו טוב, גם בשביל וסילי, אולי המסכן שיחזור בערב יהיה רעב'. היא בישלה מרק ירקות עם אבקת עוף, הכינה שניצל מטוגן, צ'יפסים, סלט מלפפונים וסלט פירות. רק שיבוא. היא הרגישה שהיא התאהבה בו. אולי הוא יעזוב את האישה המכשפה הזאת שהוא חי אתה? אולי? היא לא הייתה דתייה ולא הייתה רגילה להתפלל, אך הפעם היא נזכרה בפסוק ששמעה מאמה בילדותה '**שמע ישראל, אדוניי אלוהינו אדוניי אחד**'. אחר כך היא הוסיפה '**אדוניי תעזור לי**'. איך שגמרה את הבישול הטלפון צלצל. על הקו נשמע קולו של וסילי. "נו, איך את מסתדרת בבית החדש?" "יפה, אך קשה לי הבדידות. בשלתי משהו טוב, גם בשבילך. אני תקווה שתבוא." "אבוא עוד איך. אך לפי שעה לא יודע מתי כי עלי לסדר הרבה עניינים שהזנחתי." "אני-אני מתה עליך", היא פתחה לו את סגור לבה בפעם הראשונה וקיוותה שלא עשתה בכך משגה. אולי היה צריך לחכות עם זה. "טוב תחזיקי מעמד עד הערב. ביי." הוא אמר וירד מהקו.

פרק שביעי

במחוז המטה המרכזי של משטרת ישראל כבר התכוננו זה זמן רב לפשוט על מעוזי הזנות בת"א, אך הופעתם של וסילי וטניה אצלם נתנה משנה דחיפות לעניין. הם עיבדו תוכניות להסתער בעת ובעונה אחת על שלושת מועדוני לילה הגדולים בעיר, ביניהן המפורסמת ביותר בשם 'אלדורדו', מקום שטניה הייתה מועסקת. אמנם במשטרה היו מודעים לכך שעקב בריחת טניה והריגת שני השומרים שלהם ופציעתו של השלישי, הם, מנהלי בתי הבושת, ובעל העסק שיערו שהפצוע בטח מסר למשטרה פרטים על הזהות שלהם. אז, או שירדו למחתרת, או שינסו לברוח לחו"ל. לכן המשטרה הורתה לשלטונות נמלי התעופה לבדוק כל איש ואישה בקפדנות יתרה לפני שיתנו להם לעלות למטוס. כך קרה ששני האחים, מישה וירוס קוזנצ'וב, מפעילי בתי הבושת הגדולים בעיר ושותפם העיקרי, סרגי גורודוב, מי שהציג את עצמו כ'שליח של הסוכנות' בשם הבדוי 'גאגארי יוסטונוב' בפני הנשים שהגיעו לת"א, נתפסו בשדה התעופה ע"ש בן גוריון. הם כמוכן ניסו להתכחש נמרצות לחשדות נגדם, אך כשהשלושה הובאו למטה של המשטרה הם נשברו והודו. "עוד מעט נצרף אליכם גם את יתר השותפים שלכם..." אמרו להם השוטרים. באותו השבוע, ביום שני בשעות הלילה המוקדמות נכנסו קבוצות גברים בלבוש אזרחי רגיל לכל שלושת המועדונים כלקוחות רגילים. הם התיישבו בכורסאות והסתכלו סביבם ועשו רושם כאילו הם מחפשים 'הרפתקה' עם בנות המקום. לפתע, לפי אות מוסכמת, בני החבורה קמו ושלפו אקדחים. "משטרה. כולם להרים ידיים!" צעקו. "מי שיתנגד, או ינסה לברוח הוא בן מוות!" אחת העובדות של המקום נכנסה לסלון מהכניסה האחורית. בראותה את המחזה צעקה לאחור "תברחו המשטרה הגיעה!" אך אחד השוטרים, כנראה המפקד, אמר באדישות "שינסו לברוח. כל האזור מוקף בכוחות המשטרה. זכוב לא יברח מפה!" הם הפרידו בין הגברים והנשים וכעבור זמן כולם יצאו את המקום לכיוון משאיות המשטרה. השוטרים העלו אותם לרכבים וכעבור חצי שעה שבע משאיות מלאות אסירים ואסירות החלו לחזור עם ה-'תכשיטים' לחצר המשטרה. שם כולם הוכנסו לאולם גדול והחקירה הראשונית החלה. הנשים הופרדו מהגברים, ולכולם נפתח תיק. הם בילו את הלילה בישיבה על ספסלים. השומרים חילקו ביניהם שמיכות וארוחות קלות. למחרת בבוקר הגיעו בלשי המשטרה והחקירה החלה במלאו המרץ. הנשים שהובאו לארץ במרמה שוכנו בבית מלון מיוחד עד שעניינן יתברר, ואילו הגברים, הלקוחות, בעלי תעודות זהות כחולות, שהוכיחו שהם באו רק לבלות במקום, שוחררו לאחר בירור. כל היתר הוכנסו לתאי המעצר.

*

טניה אכלה בלא חשק לבדה מהתבשיל שהיא הכינה. אחר כך לקחה את הספר שהיא מצאה על המרפסת, נשכבה על המיטה ונרדמה תוך כדי קריאה. כשהיא התעוררה השעה כבר הייתה 7 בערב. היא עוד רצתה לקרא עוד מהספר, אך הייתה מטושטשת מהסמים ושוב נרדמה. הצלצול בפעמון של הדלת העיר אותה מהנמנום. "מי זה?" היא שאלה קצת מבוהלת. "זה האפיפיור פאולוס השישי," אמר וסילי בהלצה. "נו טניה, תפתחי את הדלת. זה וסילי." היא השמיעה קריאה של שמחה "וואו" ופתחה את הדלת. בפתח עמד וסילי. הכובע שלו על ראשו היה שמוט הצידה, את פניו איתר חיוך רחב. הוא החזיק ביד אחת בקבוק שמפניה, ובידו השנייה קופסה גדולה. טניה קפצה עליו ונשקה אותו בהתלהבות. אחרי שהוא נכנס הוא תפס את טניה במותנה ועשה איתה סיבוב סביב השולחן ואמר "לפני זמן קצר קיבלתי ידיעה מהמשטרה: כל 'הציפורים' נתפסו. הם יושבים בתאי המעצר בת"א. הבאתי שמפניה ועוגה כדי לחגוג את המאורע. היא נשקה אותו שוב "ספר, ספר לי מה קרה." "כפי שאמרתי לך לפני כן, המשטרה פשטה על שלושה מועדוני הבילוי, גם על המקום שאת עבדת בו ולקחה את כולם למעצר, כולל את הנשים." "אולי אתה יודע מה עם סוניה?" "לא, אך בטוחני שכל הנשים שהובאו ארצה במרמה תשתחררנה במהרה. כך שיש כל הסיכויים שתראי אותה בקרוב." "אוכל להביא אותה לפה?" "לא!" הוא אמר בהחלטיות. "אבל," היא אמרה בעצב "זה יהיה לי קשה לחיות פה לבדי." "לא תהיי לבדך כי אני אבוא לגור איתך פה." לשמע הדברים האלה היא קפצה עליו ונשקה אותו ממושכות. כשהיא נרגעה היא שאלה "אז מה קרה לאשתך, סליחה לחברה שלך?" "אני גמרתי איתה כי מצאתי אחרת," הוא אמר בחיוך משובב. "מי זו היא האחרת?" היא שאלה נבוכה. "אחת שהזמינה אותי היום לצהריים, אך הגעתי רק לארוחת ערב..." ושוב היא המטירה עליו נשיקות מטורפות. "אז בוא תשב ותאכל." היא הגישה לו את מטעמיה והתנצלה. "אני לא הטבחית המעולה בעולם, אך אלמד לבשל במהרה שתלקק את האצבעות שלך." הוא התחיל לאכול והנהן בראשו "בשביל הפעם הראשונה זה לא רע, בהחלט לא רע." אחרי שהוא גמר לאכול הוא אמר "בואי נפתח את הבקבוק שמפניה, נטעם גם מהעוגה ונחגוג שהגורל הפגיש אותנו יחד. תאמרי את יודעת איך מברכים בישראל על היין?" "ברוך אתה אדוני בורא פרי הגפן." "את יותר יהודיה מאשר

חשבתני. "כן, אני זוכרת כמה ברכות ותפילות מאמא שלי." "טוב, אז נשתה לחיים. לחיי שנינו בעושר ובאושר."

טניה חשבה שהיא חולמת. אולי היא רק חוזה דברים תחת השפעת הסמים? היא שתתה ושתתה מן המשקה המשכר, עד שהיא נפלה בזרועותיו ונרדמה שם. הוא אחז בגופה בעדינות והעביר אותה למיטה. היות שהייתה רק מיטה אחת בדירה, הוא פשט את בגדיו, כיבה את האור ונשכב לצידה בשקט.

*

כשהיא התעוררה בבוקר היא מצא את וסילי עודנו יושן לידה, ושוב לא רצתה להאמין לעיניה. אז נזכרה מה קרה אמש. היא שפשפה את עיניה ושאלה את עצמה האם דבר כזה נפלא אכן קורה לה. האם וסילי מוכן להיות הבעל שלה? זונה שכמוני? אחרי כמה דקות גם הוא התעורר, ראה את טניה לידו מחייכת וגם הוא חיך אליה וחיבק אותה והפך את גופה מעליו הוא נשק את פיה ושאל "נו גברת פורנוב, את מוכנה להתייחד איתי?" "אני מתה עליך" היא השיבה. "נו טוב, אך אני אשים קונדום כל הזמן לפני שאת תעברי בדיקות בריאות שיוכחו שאת בריאה וחופשייה ממחלות מין." "כן, הפושעים אלה סיפרו לנו כי אנו צריכות לקבל חיסון נגד מחלות מין ואנו האמנו להם. אך במקום זה הם סיממו אתנו בסמים." "ממחר אתחיל לחפש מכוון רפואי עבורך שיטפלו בכך וירפאו אותך. גם ארשום אותך בקופ"ח המקומי שתוכלי לקבל שירות רפואי רגיל." "אולי בכל זאת יש אלוהים בשמיים שהפגיש אותנו?" היא שאלה "אולי השיב וסילי."

הם התייחדו והוא נהנה מכל רגע איתה. אחרי שסיימו את האקט המיני היא לקחה את ידו בידה, אמצה אותה אל ליבה ושאלה "אתה יודע מה חלמתי הלילה?" "על מה חלמת מתוקה שלי?" "חלמתי שאני ואתה נסענו ביחד לאוקראינה וביקרנו בבית של ההורים שלי ואני הצגתי אותך להוריי כארוסי ובעלי לעתיד." "הוא חיך, אחר כך אמר 'חלום נועז, אבל הוא יכול בהחלט להתגשם. אך זה יכול לקרות רק לאחר המשפט ולאחר את תקבלי תעודת עולה ודרכון.'" "אתה כוכב המזל שלי. מי יודע אם היינו נפגשים אי פעם אם הפושעים אלה לא היו באים אלינו?" "את דרכי הגורל אי אפשר לחשב, הכל בידי אלוהים." "אתה לא עושה רושם שאתה איש דתי וירא שמיים." הוא ענה לה "אולי קצת. חושבני שכל אדם, גם האפיקורס הכי גדול חושב לפעמים שיש אלוהים." "אז אנחנו נהיה קצת דתיים. אתה לא תלכש טלית ותפילין ולא תגדל זקן ופאות, אך נדליק נרות כל ערב שבת ונברך על הלחם." הוא נשק אותה ואמר "גם הקומוניסטים ברוסיה לא יכלו להרוג את הנפש ואת המסורת היהודית. אני בעד, אך אני שונא כל קיצוניות." "גם אני, היא ענתה. הם התקלחו והתלבשו, אכלו ארוחת בוקר. הוא אמר "אני מוכרח לצאת לעבודה, כבר החסרתי המון ימים בגלל האירועים שקרו לך. אחזור אחרי הצהריים. שוב תכיני משהו טעים לאכול. עכשיו את יכולה לצאת החוצה ללא פחד. הסיכוי שמישהו יכיר אותך מתל אביב הוא קלוש ביותר. יש פה לא רחוק מכולת וירקן ותוכלי לקנות דברים שחסרים לך. הנה לך 500 שקל, שיהיה איתך מזומנים." הוא נשק אותה שוב ועזב את הבית.

*

היא יצאה בפעם הראשונה מהבית וחיפשה את חנות המכולת. לאחר חיפוש קצר היא מצאה אותה. שאלה את בעל המכולת אם הוא יודע רוסית. הוא הרים את ידיו ואמר שהוא מצטער, אך שאל כמה מהנוכחים בחנות אם מישהו דובר רוסית. היו שם לפחות שלשה לקוחות שהציעו לה את עזרתן. היא מיד נכנסה איתן לשיחה שוטפת. התברר שהן גם הם מאוקרינה והגיעו ארצה לא מזמן. 'טוב' היא חשבה 'לא אלך פה לאיבוד'. היא קנתה כמה מצרכים, אחר כך פנתה לירקן. גם שם מצאה עולים חדשים שעזרו לה. שמחה ועליזו חזרה לביתה. שוב התחילה לבשל ולסדר את הבית. היא חשבה לכתוב מכתב הביתה, לבשר להוריה שמצאה את אושרה לצד גבר נפלא, אך ברגע האחרון היא חזרה בה. 'אולי השמחה מוקדמת מדי. אולי וסילי רק מחזיק אותה בתור פילגש ולא מתכוון ברצינות לשאת אותה לאישה. אז יותר טוב לחכות לבשר להם את הבשורה.' בכל זאת היא כתבה להם כמה שורות מעודדות שהכל הולך לה בסדר ושלא ידאגו.

לקראת שעת הצהריים היה צלצול בדלת 'מה קורה? וסילי חוזר מוקדם כל כך הביתה?' היא שאלה את עצמה. "מי זה?" "זה אני סוניה." היא הכירה את הקול שלה, פתחה את הדלת ושתי החברות נפלו בזרועות האחת בידי רעותה. "ריבוננו של עולם, איך מצאת אותי?" שאלה טניה "פשוט מאוד. לאחר הפשיטה על המועדון המשטרה לקחה אותנו למלון בת"א. אחרי ששחררו אותנו שאלתי את הפקידה

השוטרת האם הם יודעים משהו עליך. אז היא שאלה אותי איך קוראים לך? אמרתי טניה פורנוב. 'אוי בטח שמכירים אותה, היא הייתה גיבורת הבריחה מהמועדון'. אז היא נתנה לי את הטלפון של וסילי החבר שלך. הוא שמח מאוד לשמוע אותי ואמר שאת מתגעגעת אלי. הוא מסר לי את כתובתך. אז הנה הגעתי." "הוי כמה שאני שמחה לראות אותך. שבי נא, וספרי איך ומה קרה. אומנם כבר שמעתי פרטים מפי וסילי." "אך זה היה סיוט." סוניה התחילה לספר את השתלשלות העניינים עד השחרור. "כל הזמן לא ידענו איפה את ומה קרה לך. כבר חשבנו על הכי גרוע. חשבנו שהמזרים רדפו אחריך עם כלבים בגלל שרצית לברוח, או שהרגו אותך. לא ידענו כלום. על כל פנים הם ביטלו את היציאות לכולנו. הרגשנו שמהו קרה, אך לא ידענו מה. אז אירעה הפשיטה של המשטרה. לאחר חקירה מפרכת באולם המשטרה כל הנשים שהובאו במרמה מאוקריינה שוכנו במלון. למחרת, שוב אחרי חקירה נוספת שחררו אותנו. זהו בקיצור כל הסיפור." היא הביטה מסביב בדירה "אני רואה שאת בינתיים הסתדרת יפה. את גרה פה לבדך, או עם מישהו?" "אספר לך את הכל, אך קודם בואי תאכלי ארוחת צהריים." היא נתנה לחברתה לאכול, אחר כך סיפרה לה את הכל, מ-א עד ת.

"תגידי סוניה, הצלחת לשים בצד את מה שהרוחת במועדון?" "כן, את מרבית הסכום; 30 אלף שקלים." "הכסף איתך פה?" "כן, למה את שואלת?" "תשמעי. אני גרה פה עם וסילי. שאלתי אותו האם הוא מסכים שאת תגורי פה איתי. הוא לא הסכים כי לא רוצה פה מישהו אחר מלבדי. זו הדירה שלו וזאת זכותו. אולם הייתי מאוד רוצה שתישארי פה קרוב בערד שנוכל לראות אחת את השנייה לעתים קרובות. חושבני שתוכלי לשכור פה דירה קטנה עבורך. פה זאת עיר קטנה ואני מתארת ששכר הדירה לא יעלך לך הרבה. מאוד הייתי רוצה שנפגש לעיתים קרובות. אין לי מלבדך שום מכירה באזור. או שיש לך תוכניות אחרות?" "לעת עתה לא. אני לא יודעת מה אעשה עם עצמי." "חושבני שוסילי יוכל לעזור לך למצוא דירה. הוא בן המקום." "בסדר גמור," סוניה ענתה. "הייתי רוצה שלפחות ללילה הזה תישארי פה, אך יש פה רק מיטה אחת. מכל מקום צריך לשאול על כך את רשותו של וסילי." אחר כך היא שאלה "לי נתנו במשטרה תעודה זמנית. מה המצב איתך? בלי תעודה לא תסתדרי בשום מקום, גם במלון לא יקבלו אותך." "זה בסדר," השיבה סוניה "גם אנחנו קיבלנו." "אז יופי. יש לי המספר של וסילי. אטלפן אליו ואשאל מה לעשות בעניין."

טניה התקשרה אליו ומיד קיבלה אותו. "תשמעי וסילי, חברתי סוניה בה לבקר אותי כאן. האם אתה מכיר פה איזה מלון שהיא תוכל לבלות את הלילה. יש לה כסף, אתה לא תצטרך לשלם עבורה." "אין שום בעיה, יקירתי" הוא השיב "אדאג לה עד שהיא תסתדר." "תודה לך וסילי, אז נתראה בערב," היא סיימה את השיחה איתו. "אז שמעת, את יכולה להישאר פה, הוא יסדר לך משהו ללינת לילה. אך איזה בן אדם טוב לב הוא. אני תקווה שהוא יהיה בעלי." שתי החברות עוד שוחחו ביניהן שעה ארוכה. אחר כך טניה הציעה לחברתה ללכת לנוח במיטה. גם היא נשכבה לידה עד שהן נרדמו.

*

לקראת ערב היה צלצול בדלת. בפתח עמד וסילי עם קופסה גדולה של טלוויזיה חדשה בידו. "הבאתי לך דברים שלא תשתעממי יותר מדי." הוא הניח את קופסה על השולחן. חכי אל תסגרי את הדלת, יש עוד משהו בשבילך בסבל של הרכב." הוא ניגש לרכבו והוציא משם עוד קופסה. "תנחשי מה זה?" הוא שם אותה על השולחן "פתחי אותה." טניה פתחה אותה בסקרנות והוציאה ממנה רדיו נייד, יפה, מודרני שיש בו גם טייפ וגם נגן תקליטורים. היא שמחה את ידיה על החזה שלה ואמרה בפנים קורנות "אך, כמה שאתה מפנק אותי." הוא נתן לה נשיקה אחר כך שאל "איפה סוניה?" טניה הצביעה על המיטה "היא כמוני ישנונית, עייפה מהדרך, או שהסמים משפעים גם עליה." "בוא שב," אמרה "שוב בישלתי משהו טעים?" "הוא שטף ידיים, אחר כך התיישב ליד שולחן והתחיל לאכול." תוך כדי אכילה הנהן בראשו ואמר "מצאתי אהובה וגם טבחית נהדרת. סוניה כבר אכלה?" "היא אכלה משהו, חיכינו לך שנאכל ביחד, אך בינתיים המסכנה נרדמה." "טוב, עד שהיא תקום נבדוק את המכשירים שהבאתי לך. הנה פה המכשיר הזה, את יכולה לשמוע איתו רדיו, גם לנגן דיסקים. בהזדמנות אשיג לך כמה תקליטים טובים, יש גם ברוסית בשפע. ועכשיו נראה את הטלוויזיה." הוא הוציא את המכשיר מקופסה, חיבר אותה לחשמל, הדליק אותה וכיוון את האנטנה לקליטת ערוץ 1. "זאת טלוויזיה ניידת," הוא ציין "שאפשר לקלוט איתה כעת רק תחנות בודדות. יותר מאוחר נחבר אותך לכבלים ואז תוכלי לקלוט איתה המון תחנות, אולי גם שידורים ממוסקבה."

טניה לא ידעה מה לומר, היא הייתה מבולבלת. לבסוף הרהיבה עוז ואמרה "וסילי, שב בבקשה. אני רוצה לדבר איתך. אני רואה שאתה דואג לי מעל ומעבר; שכרת לי דירה, נתת לי כסף לקנות מצרכים,

ועכשיו קנית לי את המתנות היקרות האלה. למה? אתה גם אוהב אותי?" וסילי המהם "בטח שאני אוהב אותך, איזו שאלה?" הוא אמר לה מעט נבוך. "אם אתה אוהב אותי, אתה גם תהיה מוכן להתחנן איתי?" הוא היה מופתע מהשאלה, אחר כך התיישר בכיסאו ואמר בנימה רצינית "הביטי, את בוודאי מסכימה איתי שלפני ששני אנשים מחליטים לקשור את עתידם וגורלם ביחד, הם צריכים להכיר האחת את השני טוב, טוב. ראיתי שאת בחורה פשוטה וטובת לב, וגם אינטליגנטית ומסתבר שגם בעלת בית טובה. אני מוכן למחוק לחלוטין מתודעתי את התקופה שעבדת כזונה במועדון לילה. לא עשית את זה מרצונך, פשוט הכריחו אותך לעשות זאת ואת היית מאוימת וחששת לחיים שלך. נשרפתי עם החברה שלי הקודמת וטוב שלא התחנתני איתה וגם לא נולדו לנו ילדים, כי אז הפרדה ממנה הייתה הרבה יותר מסובכת. עכשיו אני יותר זהיר. אך אל תחששי. גם החתונה בוא תבוא, אך אין מה למהר." טניה פרצה בבכי והיא חיבקה אותו חזק. "אוי, אדם טוב כמוך אין בעולם."

בינתיים סוניה התעוררה. היא ראתה את וסילי והתנצלה "סלחו לי נרדמתי." וסילי ניגש אליה ולחץ את ידה והציג את עצמו, "וסילי ולנקו. טניה דיברה רבות עלייך שאת החברה הכי טובה שלה. בעצם החברה היחידה שלה. בואי תצטרפי אלינו לשולחן." הוא פנה לטניה "נשאר עוד אוכל בשבילה?" "בודאי!" ענתה טניה. כשהשלושה ישבו סביב השולחן וסילי שאל אותה "תאמרי סוניה, יש לך איזו תוכניות מה את מתכוונת לעשות, עכשיו שאת חופשייה?" היא סימנה בראשה לשלילה. "אני בדיוק כמו טניה; נחטפנו מהבית תחת הבטחות מפתות שנבוא לישראל ופה תהיה לנו פרנסה בשפע, נרוויח טוב ונסתדר יפה. אתה יודע את ההמשך. אנו פה אלפי ק"מ רחוק מהבית. לא יודעות את השפה, לא מכירות שום דבר. אני לא מכירה אף אחד מלבדכם. אני משולה לאדם שאיבד את דרכו בג'ונגל. אני צריכה עבודה, צריכה מקום לשים את הראש, לאכול כמו בן אדם. אני מיאשת. טוב שלפחות הצלחתי להסוך משהו מה-'עיסוק' שלי, היא עשתה סימן גרשיים בידה "להציל קצת כסף ולהסתדר איכשהו בינתיים."

וסילי הקשיב לה בקשב רב, אחר כך אמר "ברשותך הייתי מציע לך משהו: ראשית, עוד מעט נלך ונחפש בשבילך מקום במלון מקומי. שם תגורי כמה ימים עד שנמצא בשבילך דירה להשכיר פה בערך. דירה טובה באזור טוב. אם תגורי פה בעיר תוכלי להתראות עם טניה כל יום. שנית אחרי שתסתדרי בדירה אחפש לשתכנן עבודה מתאימה באזור שתוכלו לעבוד ולהתפרנס בכבוד, לא כמו שהבטיחו לכן הכלבים האלה שהביאו אתכם לישראל. ושלישית עליכן להשיג, בהקדם האפשרי תעודת עולה, שכן בלי זה לא יהיה ניתן להשיג עבודה. אולי אצלנו במפעל הצבע יש צורך בעובדות חדשות, אולי במקום אחר פה בסביבה. פעם כשתהיו מסודרות בעבודה ותהיה לכן פרנסה, אתן תהיו כמו כל הישראלים. אמרתי לטניה שיש פה בערך המון עולים חדשים מברית המועצות לשעבר וזה לא יהיה לכן קשה להסתדר." "אמרתי לך, העירה טניה "שאינן אדם טוב ממנו בעולם." "יש!" התאים וסילי "את!" אמר ונתן לה נשיקה מצלצלת. בתום הערב וסילי הלך עם סוניה למצוא לה מלון. פקיד הקבלה ענה לה שהוא מאוד מצטער אך ללא תעודת זיהוי לא יכול לתת לה חדר במלון. גם האישור הזמני מהמשטרה לא עזר לה. וסילי התערב, "הבט", הוא אמר לפקיד "המדובר שהיא תגור פה רק כמה לילות." גם לא עזר והפקיד סירב. "וסילי הוציא את תעודת הזיהוי שלו ואמר לו "אני מוכן לערוב בעדה. אני תושב המקום הזה שנים רבות. תרשום את הפרטים שלי. ולא יהיו שום בעיות." הפקיד הסתכל על שניהם "נו טוב, בכמה לילות מדובר?" "כרגע אינני יודע, עד שנמצא דירה להשכיר עבורה." הפקיד רשם אותה והיא קיבלה את המפתחות לחדרה. "טניה אמרה שאתה אדם טוב, היא צדקה מאוד. אני מודה לך על עזרתך." "על לא דבר", השיב וסילי. ויכוחים וטיעונים דומים היו לוסיילי עם המנהלת בקופת החולים של ערד, שגם כן לא רצו לרשום את טניה ואת סוניה לקבלת שירותים שם בגלל שלא היו להן התעודות המתאימות. וסילי נאלץ, בלית ברירה, לפנות בעניין לידידו יצחק בנש במשטרת תל אביב, ושאל אותו אם הוא יכול לעזור בעניין. "שתי הנשים, טניה והחברה שלה לא קיבלו עד כה תעודת זיהוי ובקופ"ח בערד מסרבים לתת לה שירות", הוא אמר. "אדבר איתם, נראה מה אפשר לעשות בעניין", הבטיח בנש. כעבור יומיים הן קיבלו את השירות הרפואי. וסילי גם עזר לסוניה לחפש דירה. כעבור כמה ימים הוא מצא אחת לא רחוקה מאיפה שהם גרים. כך שתי החברות יכלו להתראות לעיתים קרובות. אחרי חודש כולם קיבלו הזמנה להופיע בבית המשפט בתל אביב.

פרק שמיני

משפטם של חבורת הפושעים נערך בדלתיים פתוחות בבית המשפט המחוזי הגדול בתל אביב. הנאשמים היו: שני האחים מישה וירוס קוזנצ'וב סוחרי הסמים מאוקריינה, מפעיל התוכניות שלהם סרגי

גורודוב, שתי העוזרות האיטיות שלו, שלושה גברים ושלוש נשים שפיתו את הנשים באוקריינה, וכן כל אנשי השירותים המקומיים במועדוני הלילה בת"א שנתפסו בפשיטת המשטרה. על הפושע העיקרי, יורי הרשקו, המשטרה טרם הצליחה לשים את ידה בגלל שהוא הספיק לברוח לקפריסין. אולם זהותו נמסרה למשטרת האינטרפול ונערך מרדף אחריו. נוכחו במקום כל הנשים שנאלצו לעבוד בזנות בעל כורחן. באולם ישבו: מנהלת הפרוטוקול, איש מתרגם מרוסית לעברית ומעברית לרוסית, סדרנים רבים ושוטרים לשמירת הסדר. כשהכרוז צעק "בית המשפט!" שלושת השופטים, לבושים בלבוש מסורתי, נכנסו לאולם ותפסו את מקומם בדוכן השופטים. את תפקיד התביעה יצג מטעם פרקליטות המדינה עורך דין צעיר 'גינג'לי, נמרץ וממולח, בשם דוד שרקין. מטעם הסניגוריה הופיע בא כוחם של הנאשמים עורך דין שרגא יוסטונוב. המשפט התנהל בשפה העברית, אך המתרגם הזיע קשות כדי להתמודד עם שתי השפות. לאחר זמן קרא אחד השופטים "רשות פתיחת המשפט מטעם המדינה ניתנת לתביעה. בבקשה מר שרקין."

שרקין קם ממקומו, עלה לדוכן המיוחד לנציגי התביעה ופתח את דברו בנימה חריפה "יש לנו עניין עם אחת התופעות המבישות שקורה במדינת ישראל בימים אלה; בסחר בנשים. אנשים נוכלים, אכזריים, חסרי כל מצפון אנושי אלה," הוא אמר בהצביעו לחבורה שישבה ביציע של הנאשמים "ניצלו את החופש שמדינת ישראל נותנת לאזרחיה לבקר בחוץ לארץ. אחת הארצות האלו היא אוקריינה, ארץ מולדתם של רוב הנאשמים במשפט זה. הם חזרו לשם, מצוידים במסמכים מזויפים והתחפשו לנציגים ישראלים מטעם הסוכנות היהודית. בידעם את קשיי החיים ואת העוני הרב בהם אזרחי ארץ זו שרויים, הצליחו לשכנע ולפתות בדברי הבל, חנופה ושקרים מאות נשים מסכנות לבוא איתם לישראל בהבטחה שהן תעסוקנה פה בעבודות שונות בשכר גבוה. אולם בהגיען לארץ הם הכריחו אותן לעבוד בזנות, תוך הפחדתן ואיומים על חייהן. זה בתמצית תוכן העניין הזה. אך יש פה שורה שלמה של עבירות חמורות על החוק שהנאשמים ביצעו: חציית גבולות בלתי חוקי, זיוף מסמכים, תעודות ודרכונים, שוחד עשרות אנשים במיליוני תפקידם, שוחד אנשי משטרת הגבולות, הזרקת סמים לגופן של נשים שנאלצו לעבוד בזנות, שימוש באמצעים אלימים, תקיפת שוטרים במילוי תפקידם, החזקת נשק בלתי חוקי, וכה הלאה, וכה הלאה והרשימה עוד ארוכה. חלק מהנאשמים בכלל לא יהודים. הם עסקו בפשע ובהברחת סמים כבר באוקריינה. הם הצליחו להגיע לארץ בעזרת מסמכים מזויפים כעולים חדשים. אני מבקש מטעם התביעה מכבוד השופטים לגזור על הנאשמים עונשים כבדים ומרתיעים," אמר שרקין בסיום דבריו.

אחד השופטים שאל אם התביעה רוצה להציג עדים מטעמה. "כן כבודו," אמר שרקין "נמצאת כאן אישה בשם טניה פורנוב שעברה את כל דרך הייסורים מכפר מולדתה באוקריינה ולאחר שהגיעה לישראל הוכרחה לעבוד בזנות." "בבקשה טניה, רשות הדיבור ניתנת לך," אמר השופט. טניה קמה ממושב וביצע עדים הססניים התקרבה לדוכן העדים. היא הסתכלה כל הזמן לאחור על וסילי וסוניה שעודדו אותה להעיד. היא אמרה בביישנות רבה "אני לא דברנית גדולה ומעולם לא הופעתי בפני אנשים כל כך רבים, אך כשאני רואה את פרצופיהם של הנאשמים המתועבים אלה, הדם שלי רותח. אם לא הבן אדם הנחמד וטוב לב הזה," היא אמרה בהצביעה לעבר וסילי "מי יודע, אולי עד היום הייתי שבויה כשפחת מין בציפורניהם של הפושעים האלה." לאחר מכן היא סיפרה במילים ספורות מה שקרה לה עד הלום. לבסוף היא אמרה נרגשת "אני לא יודעת, אולי איכשהו אפשר להבין את הגברים אלה שביצעו את מעשיהם השפלים תמורת בצע כסף, אך איך הנשים יכלו לשתף פעולה איתם, בידען שמובילים אותנו לעסוק בזנות? נשים שרוצות להיות אמהות בעתיד? איך זה יתכן? באתי לכאן לעבוד כגננת, או לעזור לקשישים ולהתפרנס מעבודה מכובדת, אך בסופו הם הפכו אותי לזונה!" היא סיימה את דבריה בבכי מר.

אחרי הפסקה קצרה רשות הדיבור ניתנה לפרקליט מטעם ההגנה, עו"ד שרגא יוסטונוב. לפני כן העו"ד קיים התייעצויות רבות עם הנאשמים שכמובן ניסו לשכנעו על חפותם. "מרשיי טוענים שהם עזרו לנשים שחיו באוקריינה בתנאים קשים ביותר למצוא פרנסה בישראל. הם דאגו לכל צורכיהן, קנו להן בגדים, סיפקו להן אוכל טוב ובשפע, דאגו עבורם למגורים נוחים. הן גם היו שותפות לרווחים שלהם. כולן השתכרו יפה וקיבלו את כספן בסוף כל חודש. מדובר היה להעסיק אותן רק לתקופה של שנה אחת בלבד. אחר כך מי שרצתה לפנות לעיסוק אחר הייתה חופשייה לעשות זאת. העסק שהם ניהלו היה לגיטימי וחוקי. לכן הם מבקשים מבית המשפט לשחרר אותם."

מהומה, מלווה וצעקות בוז ובשריקות עברה בשורות הקהל. אחדים קמו ונפנו בידיהם לעבר הנאשמים. לבסוף השופט הראשי הלם בפטישו "כולם לשבת ולהישאר בשקט. זכותם של הנאשמים להגן על עצמם. וכעת תורו של נציג התביעה להגיב על דברי הסניגוריה." שרקין שוב תפס את מקומו ליד דוכן התביעה. "שמעתם את דברי הבלע האלה?" הוא שאל בסרקזם עוקצני והעביר את מבטו מסביב על הקהל שישב באולם "אני לא יודע אם לבכות או לצחוק? אנשים אלה מתארים את בית המשפט הזה ואת השופטים כחבורה של מפגרים וצרי מוחין שעלולים להאמין בסיפורי אלה ולילה שלהם. הם רוצים

לעשות עלינו את הרושם שהם ממש חסידי אומות העולם, שליחים של אמה תרזה שהצילה נשים מסכנות. אולי הם צריכים לקבל מדליה...?" דבריו גרמו בצחוק רב באולם. רבים מחו לשרקין כפיים. לאחר מכן אחד השופטים שאל האם יש לסנגוריה להציג עדות. "כן כבודו", אמר יוסטנוב "ישנה פה אישה שעבדה אצל הנאשמים. שמה סוטלנה גורשובה." "בבקשה סוטלנה" אמר השופט. "אני עבדתי אצל האדונים, בעלי המועדון," היא דיברה בעברית במבטא רוסי כבד "אני יכולה להעיד שהם התייחסו אלי טוב ושילמו לי בסדר." שוב נשמעו קריאות רבות מספסלי הקהל. אחת הנשים צעקה "לא פלא, אנו מכירים אותה מאוקרינה. היא עסקה גם שם בזנות. היא זונה מקצועית!" לבסוף השופט הראשי שאל "האם הנאשמים מתחרטים על מעשיהם?" היו כאלה ביניהם שאמרו בקול רפה וחלוש "כן", אולם אחרים שללו זאת מכל וכל ואמרו "אנו לא אשמים ואין לנו על מה להתחרט." "טוב, אמר השופט הראשי "גזר דינם של הנאשמים יינתן מחרתיים. היש למישהו להוסיף על הנאמר?" "כן", הצביע וסילי "רוב הנשים שהצליחו להימלט מידי הפושעים עדיין נמצאות פה ללא קורת גג, רובן לא יודעות לדבר עברית. יש ברשותן רק אישור זמני מידי המשטרה. יש לדאוג בהקדם להנפיק עבורן תעודות עולה וגם תעודות זיהוי." "אנו נעשה את מיטב המאמצים בנדון זה," השיב השופט.

*

מכיוון שמאוד רצו לשמוע איזה עונשים בית המשפט יגזור על הפושעים, וסילי הציע לטניה לנצל את ההזדמנות ולהישאר בתל אביב ליומיים, עד מתן גזרי הדין. טניה קיבלה את ההצעה בשמחה. הם הלכו לטייל לאורך הטיילת על שפת הים, התבוננו בחלונות הראווה של חנויות היוקרה ברחוב דיזנגוף, שתי קפה ואכלו עוגות בבית קפה ובערב סעדו את ליבם במסעדה אלגנטית. כאן אירעה לזוג תקרית מביכה; בסיום הארוחה טניה ביקשה ללכת לשירותים. בדרכה בחזרה אל השולחן שלהם איש אחד ניגש אליה ושאל אותה "הי בובה, את יכולה להתפנות עבורי הלילה? אשלם לך טוב." היא ניחשה מיד שהאיש בטח היה אחד הלקוחות שהכיר אותה מהמועדון 'אלדורדו'. "וסילי!" היא צעקה לעבר חברה שישב ליד השולחן. הוא קם ממקומו וניגש אליהם "מה קרה?" הוא שאל. "האיש הזה מטריד אותי," ענתה טניה. וסילי תפס חזק את הגבר ביד אחד באשכים שלו וביד שנייה בצוואר חולצתו וסינן בפניו "רצית משהו?" "רק שאלתי את הגברת אם היא במקרה פנויה הלילה?" "קח את הרגליים ועוף מפה, או שאשבור לך את העצמות!" האיש נבהל וחילץ את עצמו בקושי מאחיזתו החזקה של וסילי וברח בבהלה מהמסעדה. כשחזרו לשבת ליד השולחן שלהם וסילי אמר לה בהתרגשות "זה כנראה היה עוד מוקדם להסתובב איתך בתל אביב. נראה שגברים רבים מכירים אותך פה." "אתה צודק" היא השיבה "אולי בעוד שנה, שנתיים כבר ישכחו אותי." "כן, רציתי להראות לך את תל אביב היפה, להבדיל אלף הבדלות מאזור של ביב השופכין שהחזיקו אותך." את שני הלילות הם בילו במלון יפה על שפת הים. ביום השני הם יצאו לביקור בנמל 'מרינה' שבהרצלייה.

אחרי יומיים בית המשפט שוב נערך לשמוע את גזר דינם של השופטים. הם גזרו על שני האחים מישא וירוס קונצ'וב מאסר של 30 שנים. סרגי גורודוב קיבל 20 שנה. יתר משתפי פעולה בהברחת נשים נידונו לתקופות מאסר בין 5- ל-10 שנים. עובדי ומפעילי מועדוני הלילה נידונו למאסר בין שנה ל-5 שנים. השופטים גם ציוו בגזר דינם להחרים את כל רכושם של הנאשמים העיקריים, למכור את נכסיהם במכירה פומבית ומהכסף שיתקבל לפצות את כל הנשים שהובאו ארצה על ידם במרמה ובהבטחות שווא.

פרק תשעי

"לו טניה", הוא אמר לה בשעה שהם היו בדרכם חזרה לערד "יתכן שבקרוב את תהיי גברת עשירה." "מה זאת אומרת...?", היא שאלה בפליאה. "הלא שמעת שהשופטים פסקו להחרים את כל רכושם של שלושת הפושעים הגדולים, ולמכור את כל נכסיהם במכירה פומבית ולפצות בכסף הזה את הנשים שהובאו לארץ במרמה והוכרחו לעבוד בזנות. אני משער שזה יסתכם במיליונים רבים. אומנם הכסף יתחלק בין הרבה נשים שהגיעו איתך מאוקרינה, אך גם כך זה עלול להיות סכום לא מבוטל." טניה מחאה כפיים ואמרה מאושרת "אוי הלוואי שזה יקרה. אני לא מאמינה." "חכי, חכי, הפושע הגדול טרם נתפס. איך קוראים לו? כן, משהו הרשקו. גם הוא לא נמנה בין האביונים." אחר כך הוסיף "לבל תחשבי שהמקרה שלכן הוא היחיד. היו עשרות מקרים של נשים שהוכרחו לכאן מארצות רבות. גם ישראלים

נתפסו בכך. ראיתי בטלוויזיה שאיש אחד, מושבניק לשעבר, הבריה לא פחות מעשרת אלפים נשים לארץ. חי נפשי, אני לא מבין את הממשלה שלנו איך היא נתנה למצב להתדרדר עד כדי כך? זאת בושה למדינתנו!" כעבור כמה דקות וסילי אמר לה "עוד מעט אקח חופש מהעבודה ונצא לטיול גדול ברחבי הארץ. תראי כמה שהארץ שלנו יפה. ראשית נעשה טיול לים המלח ולסביבה. זה לא רחוק מפה." "אך זה יהיה נפלאה" התלהבה טניה "תגיד, נוכל לקחת גם את סוניה איתנו?" "טוב, אם את מאוד רוצה, למה לא? דרך אגב, מה איתה? הצליחה כבר לתפוס איזה חבר בשבילה?" "טניה משכה בכתפיה "לא יודעת, אין למסכנה מזל." "היא דווקא בחורה לא מכוערת" ציין וסילי "הייתי מציג לה כמה מהמכרים שלי, אך הם עלולים להירתע ברגע שיודע להם שהיא הייתה זונה." "אתה רואה, הם החתימו אותנו בכתם של בושה לכל החיים. לא כל אחד אדם טוב לב כמוך שמוכן להשלים עם העבר שלנו. לא יהיה לה פשוט למצוא מישהו שיאהב אותה." "בעיה, נאנה וסילי."

הם הגיעו לערד. טניה נחה קצת וכעבור שעה היא נגשה להכין ארוחת ערב. בינתיים וסילי נשכב על הספה והתעמק בקריאת עיתונים. פתאום הוא צעק ודפק על דף העיתון "הנה עוד מקרה שרועי זונות וסרסורים נתפסו בתל אביב. סוף, סוף במשטרה התחילו להזיז את הישכן שלהם והתלבשו ברצינות על הנושא. עוד מעט ייערכו ההגיגות ל-100 שנה לייסוד העיר ת"א. בטח יערכו שם פסטיבלים ותערוכות בהן יציגו הרבה תמונות וציורים על תולדות העיר, אך בטוחני שלא יראו שם את רובעי הזנות. זה לא יהיה לתפארתם. ידוע לי שישנם בכל הערים הגדולות בעולם אזורים של זנות, אך שם עושים את זה ביתר דיסקרטיות. למשל באמסטרדם ישנו הרובע המפורסם של ה-'חלונות האדומים'. שם הזונות יושבות בחלון ראוה ומציגות את חמוקיהן לראווה. שם זו גם אטרקציה תיירותית, פה זה גואל נפש!"

כשישבו לאכול וסילי העיר "את יודעת לפעמים טוב לגור בעיר קטנה כמו ערד. רחוק מההמולה, הרעש, הלכלוך של העיר הגדולה. מהעשן והגזים שפולטות אלפי המכוניות. פה האוויר צח והתושבים כמעט מכירים האחד את השני. בשביל מה לנו כל הטינופת הזאת? מי שבכל זאת מתגעגע לראות את העיר הגדולה; ירושלים, חיפה, תל אביב, אז יכולים לנסוע לשם ליום, יומיים, כפי שאנחנו עשינו. אני אוהב את השלווה פה. יש פה גם בידור למי שרוצה: קולנוע, לפעמים בא לכאן תיאטרון, להקות, סטנאפיסטים. יש גם טלוויזיה, רדיו, מוזיקה. מי צריך את תל אביב?" "אני דווקא רציתי לברוח מהכפר שלי," ציינה טניה "היה לי שם נורא משעמם." "אני יכול להבין זאת, אך אין להשוות את ערד לכפר נידח באוקריינה. ישראל ארץ קטנה אבל מגוונת נופים ועם הכביש החדש, כביש 6, אפשר להגיע עד הצפון, אפילו עד החרמון תוך 4 עד 5 שעות נסיעה מפה."

כעבור שבועיים הגיעה ההודעה המצופה ממשרד הפנים, בה טניה התבקשה לסור למשרד בבאר שבע על מנת לקבל את תעודת העולה שלה וגם תעודת זיהוי. התברר שגם סוניה קיבלה הודעה דומה. השלושה נסעו לבאר שבע כדי לקבל את התעודות. כשטניה נטלה לידה את התעודות היא התרגשה ואמרה "סוף, סוף אני אזרחית חוקית במדינה הזאת. לאחר שהסתובבו בעיר וביקרו בקניון הנגב הם חזרו לערד. עכשיו כבר לא הייתה שום בעיה לסדר להן עבודה, להירשם לקופ"ח ולקבל את הטיפולים במרפאת הגמילה מסמים. וסילי גם מצא תעסוקה לשתי הנשים במפעל ליצור מזוודות בערד.

בשבת אחת הם ערכו טיול יפה לים המלח ולסביבתו; לעין גדי, למצדה ולמכרות המלח. התפלאו מהמראות האקזוטיות ובמיוחד מהנוף הנשקף ממרומי מצדה ומהמפל בעין גדי. בשפת ים המלח וסילי ציין "אתן יודעות שאנו נמצאים פה בנקודה הכי נמוכה בתבל, כ-400 מטרים מתחת למפלס הים." במצדה הם עלו עם הרכבל עד למצודה, שם קיבלו הסבר ממדריך טיולים מקומי על ההיסטוריה המיוחדת של המקום. וסילי תרגם לנשים את דבריו לרוסית. בעין גדי עלו למעין שבוקע מתוך נקיקים מאזור צחיח מדברי. בדרכם בחזרה וסילי ציין "יש בארצנו הקטנה הרבה דברים יפים. אנחנו עוד נראה אותם."

*

יום אחד בשעות אחרי הצהריים המאוחרות היה צלצול בדלת. וסילי טרם שב הביתה מעבודתו. טניה שנחה את מנוחתה אחר העבודה שאלה "מי זה?" "אני ילנה גרושתו של וסילי." "מה את רוצה?" טניה שאלה בחשדנות. "הייתי רוצה לדבר איתך." "אין לי על מה לדבר איתך, אך בכל אופן תכנסי." היא הייתה סקרנית איך נראית חברתו הקודמת של וסילי. היא פתחה לה את הדלת וראתה לפניו אישה צעירה לבושה בבגדים רועשים ואיפור כבד מרוח על פניה. "תרשי לי להיכנס?" טניה הצביעה על הכיסא ליד השולחן. היא נכנסה והתיישבה והסתכלה מסביבה. "זה היה די קשה למצוא את הבית. את גרה מזמן פה עם וסילי?" "אני חושבת שזה לא צריך להיות העסק שלך. עוד משהו?" "אני רק רציתי לדעת מי האישה הזאת שהגרש שלי גר איתה." "ראשית, לא ידעתי שהוא בכלל היה נשוי. שנית, מה את זוממת? את רוצה שהוא יחזור אליך?" טניה שאלה באירוניה. "אולי, ילנה השיבה בעזות מצח. אז

בבקשה, תנסי. אני לא אהיה מכשול בדרכך, "טניה אמרה בשקט. "וסילי בחור נחמד, " אמרה ילנה "מן הראוי שהיה בוחר לו אישה הגונה ולא זונה כמוך. "טניה הזדעזעה לשמע דבריה. ידיה התחילו לרעוד. עיניה רשפו אש. היא צעקה בטירוף "עד כאן! צאי החוצה והסתלקי מפה. את האדם הבלתי רצוי ביותר בבית הזה. תסתלקי ואל תחזרי לעולם לפה!" "אבל, " ילנה רצתה להגיד לה עוד משהו "החוצה, כלבה, או שאני קוראת למשטרה!" "בסדר, בסדר. תירגעי. אני יוצאת, אבל את עוד תשמעי ממני. "

היא יצאה וטניה נעלה את הדלת אחריה. היא הייתה אחוזת חימה. אחר כך זרקה את עצמה על המיטה והתחילה לבכות מרה. היא מעולם לא הושפלה כך, אפילו שהיא הייתה שבויה בידי הפושעים בתל אביב. היא הכתה באגרופה את המיטה "זה אף פעם לא ייגמר, " היא מיררה בכבי "חשבתי שזה מקום בטוח פה, אך הנה הטראומה חזרה ולעולם לא תעזוב אותי!" היא בכתה ובכתה שעה ארוכה. לאחר כשעה וסילי חזר מעבודתו ומצא אותה במצב של רפיון אברים מוחלט. פניה היו חיוורות, מעיניה האדומות זלגו דמעות. "למען השם מה קרה לך?" שאל וסילי בחרדה. "חברתך לשעבר, ילנה, הייתה כאן, " היא ענתה תוך בכי. "ילנה? מה היא רצתה?" "אני לא יודעת, אולי חיפשה אותך. " "אז למה את בוכה?" "היא אמרה שהיית צריך למצוא לך אישה ראויה ולא זונה שכמותי. " "היא אמרה כך? אך המכשפה מרושעת הזאת. אל תדאגי, אני כבר אטפל בה, " הוא ניסה לנחם אותה. "היא גם אמרה שהיא רוצה שתחזור אליה. " "לחזור אליה...? מוטב לי להתאבד לפני כן. " וסילי ניגש אליה ניגב את דמעות שלה וליטף את פניה "שום כוח בעולם, אפילו סערה לא ייקח אותך ממני. ועכשיו די לבכות ותתעודדי. את יותר מדי רגישה. את מאה מונים יותר טובה ממנה. תשכחי מכל הפרשה הזאת. " היא נרגעה, אך לא הצליחה להתגבר על המקרה זמן רב.

*

זה היה חודש ימים לאחר המשפט, בעת שוסילי חזר הביתה מעבודתו ושאל את טניה שאלה סתמית, ככה דרך אגב, תוך שהוא לעס בתאבון מארוחת הצהריים הטעימה שהיא הכינה עבורו, כהרגלה מדי יום. "טניה, היכולה את לבקש שבועיים חופשה ללא תשלום ממקום העבודה שלך?" טניה נתנה בו מבט חוקרני "חופשה? לשם מה?" "אנו ניסע לאוקריינה לבקר את המשפחה שלך, ובהזדמנות זאת נבקר גם בעיר מולדתי קייב, לראות מה נשתנה שם מאז שעזבנו את העיר. "טניה נשארה עם פה פעור "זה אפשרי?" "למה לא?" השיב וסילי "את עכשיו תושבת חוקית של מדינת ישראל ומגיע לך כל הזכויות, ביניהן לבקר בחוץ לארץ. לישראל יש קשרים דיפלומטיים טובים עם אוקריינה. רק צריך להוציא עבורך דרכון במשרד הפנים ולחדש את התוקף של הדרכון שלי. כל זה כמובן אם את מסכימה?" "אלוהים, אם אני מסכימה. אוי אני לא מאמינה. " היא חיבקה ונישקה אותו חזק. אחר כך שמה את ידה על ליבה "אוי, אתה מצליח להפתיע אותי כל פעם. אה, כמה שאני מתגעגעת למשפחה שלי, אתה לא תאמין. " "אז, שוב תצטרכי להצטלם. יש פה במרכז העיר צלם טוב, ניקח אותך לשם. " הוא הסתכל על שעונו "היום זה כבר מאוחר, אז מחר. " וסילי לא אמר לה שהוא נאלץ לבקש הלוואה מהבנק שלו כדי לממן את הנסיעה. הוא לא רצה לבקש מטניה לפגוע בהסכונות שלה למטרה זאת.

טניה ביקשה וקיבלה את החופש מהעבודה שלה. "אני נוסעת הביתה לכפר שלי כדי לבקר את משפחתי, " היא בישרה לחברות החדשות שלה בעבודה שהיו ביניהן גם עולות חדשות מאוקריינה. "אנו מקנאים בך, " אמרו לה. לאחר שהתמונות היו מוכנות הם נסעו לבאר שבע למשרד הפנים. שם תוך זמן קצר סידרו את הדרכונים עבור שניהם. הם קנו בגדים חדשים לדרך ומתנות ומזכרות מהארץ עבור המשפחה שלה. אחר כך הזמינו את כרטיסי הטיסה בסוכנות הנסיעות. כעבור שבוע לפני יום הטיסה טניה לקחה פרידה מרגשת מחברתה סוניה. שתי החברות התחבקו, התנשקו והזילו דמעות. "אני מאחלת שתמצאי לך חבר בקרוב ושגם את תוכלי לבקר את המשפחה שלך יחד איתו. טוב, אל תבכי, סוניה, נחזור בעוד שבועיים."

*

בעת שעלו למטוס הענק של חברת 'אל-על' בשדה התעופה החדיש ע"ש בן גוריון, טניה, שזו הייתה הטיסה הראשונה שלה התרגשה מאוד. "אל תדאגי, הנסיעה הזאת תיקח פחות זמן מאשר עשית בדרך המפותלת לישראל, " התלוצץ איתה וסילי. אחר מכן הוא שאל אותה "תגידי, כתבת להוריך שאת עומדת לבקר אותם?" "לא, רציתי להפתיע אותם. " "אני במקומך הייתי כותב להם, זה יכול להיות זעזוע נפשי בשבילם אם את פתאום תופיעי שם בדלת ביתם. " "יכול להיות, לא חשבתי על זה. " "כשנגיע לקייב.

אני מציע לך לשלוח משם מברק להוריך, שאת והחבר שלך מישראל עומדים לבקר אותם בזמן הקרוב. לפחות שיהיה להם זמן להתכונן. "אתה בהחלט צודק יקרי. נעשה את זה." "סיפרתי לך, אמרה טניה "שהיינו בקיבוץ בדרך לישראל, אך כמעט שלא ראינו כלום מהעיר. היינו שם באיזו אכסניה כדי להתארגן לדרך." "טוב הפעם נישאר שם שלושה ימים לפני שנמשיך משם הלאה לכפר שלך ברכבת. אני רוצה להראות לך בקיבוץ את הבית שגדלתי בו."

המטוס הענק עשה את המרחק של 2500 ק"מ עד בירת אוקריינה בשלוש וחצי שעות. כשירדו בשדה התעופה של קייב הם היו צריכים לעבור את התהליכים המקובלים של זיהוי ובדיקת מסמכים. לאחר שיצאו את שדה התעופה הם לקחו מונית וביקשו מהנהג למצוא להם מלון טוב, אך לא יקר בעיר. כעבור כרבע שעה המונית עצרה ליד בנין חד קומתי יפה מראה. "פוז'לסטה, (בבקשה) הגענו," אמר הנהג והשנים ירדו. הם שילמו לו ונכנסו למלון. שם הזדהו וביקשו חדר רק לשלושה ימים. לאחר שסידרו את חפציהם, הם מיד נגשו לטלפון כדי להתעניין באיזו שעות יש רכבת מקייב לדרוזובה, הכפר שמשפחת טניה מתגוררת בו. נאמר להם שכל בוקר יש רכבת עד הכפר מתחנת הרכבת המרכזית בשעה 06.30 ומגיע לשם בערך בשעת הצהריים. לאחר מכן הלכו למשרד דואר קרוב ושלחו מברק להוריה של טניה בדרוזובה

"אני והחבר שלי מישראל עומדים לבקר אצלכם בקרוב. נגיע אליכם ביום שלישי בערך בשעות הצהריים. באהבה, הבת שלכם טניה."

הידיעה על בואה של טניה התפשטה בדרוזובה כמו אש בשדה קוצים. ההורים שלה כמעט התעלפו מרוב התרגשות. "אוי טניהלה שלנו תבוא, אוי כל כך מתגעגעת אליה," בכתה אימה שלה בדמעות. גם אביה וכל ילדי המשפחה פרצו בשמחה גדולה לנוכח הבשורה המשמחת. ילדי המשפחה רצו מבית לבית בכפר כדי לבשר לכולם "טניה באה!, טניה באה!" הם סידרו, ניקו וקשטו את הבית, בישלו ואפו מאכלים שידעו שטניה אוהבת. אבל כולם תהו מי זה החבר שלה שיגיע איתה?

*

בינתיים הזוג 'עשה חיים' קייב. בירת אוקריינה, הייתה עיר גדולה, תושביה נמנו יותר 2.5 מיליון נפש. אומנם רמת החיים בעיר, כפי שוסילי התרשמה, ירדה מאוד מאז שאוקריינה נפרדה מרוסיה וזכתה בעצמאותה. עם זאת העיר הייתה תוססת ורב גונית. דבר ראשון וסילי לקח אותה לרובע שקט בו הוא ומשפחתו התגוררו שנים רבות. כשנכנסו לבית כמה משכנים שהכירו אותו מאז שהיה ילד קיבלו אותו בסבר פנים יפות ולחצו לו את היד. "איפה אתם נעלמתם?", שאלו אותו שכניו לשעבר. "אני ומשפחתי חיים היום בישראל. הסתדרנו שם יפה. הכל בסדר." בדירה שלהם גרו עכשיו אנשים אחרים, לכן הוא לא ניגש לשם. "אך, טוב לפעמים להיזכר בזיכרונות העבר..." הוא אמר בעצב וניגב את דמעות מעיניו. "עזבתי את הבית הזה לפני 12 שנה בהיותי בן 15. נדמה שזה היה רק אתמול." אחרי שסיימו את הביקור בביתו לשעבר וסילי וטניה לקחו כרכרה והוא ביקש מהעגלון לעשות להם סיור בעיר, במיוחד במקומות היפים ומפורסמים. היה יום אביבי יפה והעצים בשדרות פרחו בשלל צבעים. "אנחנו בעצם מבליים פה את 'ירח הדבש שלנו'," הוא אמר לה והניח את זרועו על צווארה, חיבק אותה חזק אליו. היא הסתכלה עליו במבט רב משמעותי ושאלה "לירח דבש, כפי שידוע לי, יוצאים זוגות לאחר החתונה." "אז אנחנו עושים את זה לפני החתונה," אמר והעלה חיוך שובב ורחב על פניו. היא הייתה מאושרת והתחילה לזמזם שירים רוסיים שמחים. לאחר שעה וחצי של טיול רומנטי ומהנהג הוא ביקש מהעגלון לעצור ליד מסעדה שמבשלים שם אוכל טוב. כשהגיעו לשם הוא שילם לעגלון והודה לו על הסיור הנעים ונכנסו למסעדה. עשרות אנשים סעדו שם את ליבם. הוא שאל את טניה האם היא רוצה לאכול בפנים או מעדיפה בטרסה. היא בחרה בטרסה כדי ליהנות מזיו השמש. הם אכלו ארוחה נהדרת ושתו יין טוב. היא לא הייתה רגילה בפינוקים אלה וחשבה שהיא חולמת. וסילי הסתכל על הבקבוק היין שלפניו ועיניו אורו "הביטי היין הזה מישראל. הנה כתוב עליו 'Carmel Mizrahi Made in Israel', אחר כך הוסיף 'היינות הישראלים מפורסמים בכל העולם. לאחר שסעדו את ליבם ונחו מעט, הם המשיכו ברגל העד המלון שלהם שלא היה רחוק. בדרך היא פנתה לוסילי "כן, רציתי לבקש ממך לבל תזכיר להורי, אפילו לא ברמז דק את מה שעברתי בישראל. אני כל הזמן כתבתי להם ששלומי טוב ועובדת כגננת בגן ילדים." "זה מובן מאליו," ענה וסילי. בערב הם הלכו לסרט שהוצג בבית קולנוע גדול במרכז העיר. היה זה סרט רוסי שהשניים לא ראו מזמן. וסילי אמר באנחה "מה לעשות? שפת אם זו שפת אם. אפשר לשכוח אותה, אך שום אדם לא יכול למחוק אותה מהזיכרונות שלו." כך הזוג בילה עוד יום נוסף בקייב עד מועד הנסיעה שלהם

לדרוזבה. למחרת הם קמו מוקדם כדי להספיק להגיע לתחנת הרכבת. לפני הנסיעה קנו בתחנת רכבת זר גדול של פרחים יפים עבור הוריה של טניה.

*

הרכבת עשתה דרכה בעצלתיים. היא נעצרה ליד כל עיירה וכפר קטן. טניה הייתה עצבנית. היא כבר רצתה להגיע הביתה. הרכבת עברה דרך גשרים תלויים על גבי הנהרות שוצפים, ליד אגמים וחורשות וחצתה את דרכה דרך מנהרות ארוכות. הם ראו המון פרות לועסות את העשב העשיר ועדרי צאן עבי פרווה. אחרי כמה זמן היא ראתה שהנוף מתחיל להיות מוכר לה. "עוד מעט, עוד מעט ונהיה בבית," היא צעקה מרוב התרגשות. כשהרכבת סוף, סוף עצרה בדרוזבה הם ירדו ממנה. להפתעתם ראו שמשפחתה של טניה באו לקבל את פניה על הרציף. היא נפלה זרועות הוריה ונישקה אותם ארוכות. אחר כך חיבקה את בוריס את האחים ואחיותיה הקטנים. "אה, את לא יכולה לתאר כמה התגעגענו אליך," אמרה אמה שלה ואינקה. היא הציגה להוריה את וסילי "הבחור הזה, שמו וסילי ולנקו, הכרתי אותו בארץ. הוא בחור טוב ועוזר לי הרבה. הוא ארגן ומימן את הנסיעה שלנו לכאן שאוכל לבקר אתכם. וסילי לחץ את יד אנדרי, אביה של טניה ואת ידו של בוריס ונתן טפחה על ראשיהם של הילדים.

אחרי קבלת פנים החמה כל הפמליה יצאה לחצר החניה של הרכבת ועלתה לעגלה גדולה, רתומה לשני שוורים חסונים, לבנים. אנדרי נהגה בשוורים ומדי פעם זירז אותם בשוט. העגלה שרכה את דרכה לאיטה דרך שדות תירס וחמניות. מדי פעם הופיעו בדרכם להקות של ברווזים, אוזים, עדרי סוסי פרא. הנוף היה יפה להפליא, ירוק ופסטורלי. וסילי שקע בהרהורים 'הנה ארץ גדולה ורחבת ידיים אוקרינה. יש פה הכל: שפע מים, אדמות פוריות, יערות עבותים, נהרות, נפט, מחצבים ועוד. בכל זאת חסר פה משהו; היוזמה והמוח היהודי. אילו ארצנו ישראל הייתה מבורכת בנתוני טבע של אוקרינה, היינו עושים שם מכרה זהב. אך מה לעשות שגם בשביל הארץ הקטנה זאת אנו צריכים להילחם כל הזמן! אחרי כשעה הם הגיעו לחווה של משפחת פורנוב. את יושבי העגלה קיבלו נביחתם המרעישה של חמישה כלבים לבנים ששמרו על החווה. אחרי שירדו הם נכנסו לבית, ישר אל החדר הגדול שרוב המשפחה מבלה את ימיו. במרכז החדר עמד שולחן גדול עמוס בדברי טובים ובמשקאות. החדר עצמו היה מקושט מקיר לקיר. "התכוננו לבואה של טניה," אמר בוריס לזוג "וחבל שלא עמד מספיק זמן לרשותנו וחבל שלא הודעתם על כך קודם לכן." "טניה בכלל רצתה להפתיע אתכם," סיפר וסילי "אך אני יעצתי לה לשלוח מברק שחם וחלילה ההורים לא יקבלו התקפת שוק." "באמת הופתענו לגמרי," אישר בוריס.

הילדים עמדו במעגל סביב וסילי והתבוננו בו בעיניים פעורות לרווחה, כאילו הוא היה מן חזור מהחלל החיצון. הוא ניגש לתרמילו והוציא ממנו חבילות ממתקים ושוקולדות וחילק אותן בין הילדים. הם היו שמחים לממתקים וזה בבת אחת הפך אותם לחבר של וסילי. אבא אנדרי הסתכל בבחור בעיניים חקרניות, אחר כך שאל "תגידי וסילי, אני שומע שאתה מדבר אוקראינית שוטפת. מאיפה אתה?" "אני מקייב. לפני 12 שנה עליתי לישראל עם משפחתי בעלייה הראשונה. מאז אני חי שם בעיר ששמו ערד. היא קרובה לים המלח, אם שמעתם עליו?" "אתה מכיר את טניה מזמן?" "בערך חצי שנה." "ומה אתה עושה שם בערד?" "אני עובד שם בבית חרושת גדול ליצור חומרי צבע כמהנדס כימאי." "ואיפה למדת להיות מהנדס?" "בבאר שבע במכללה הטכנולוגית. שם גרנו כמה שנים אני ומשפחתי." טניה הביאה את אחת המזוודות הגדולות שהביאו איתם. היא פתחה אותה ואמרה "גם לכם הבאנו מתנות, אבא ואמא. הנה חליפה יפה וחולצות לחגים בשבילך אבא. נקווה שמתאימות למידותיך, ועוד מקטרת מעוצבת וחבילת טבק מעודן. אני יודעת שאתה אוהב לעשן פיפ. ולאמא הבאנו צעיף גדול מצמר סרוג, נעליים יפות וכפכפים מעוטרים בפנינים. ולבוריס הנה הבאנו זוג מגפיי עור משובחים. שוב אני מקווה שהם לפי המידות שלו. ולכל המשפחה הבאנו מזכרת מארץ ישראל, מנורת כסף בעלת שבע כנים שתדליקו נרות כל ערב שבת. ועוד...3 בקבוקי יין מישראל."

*

אחרי חלוקת המתנות וסילי ביקש שקט. "באנו לכאן לא רק לבקר אתכם, אלא בגלל שני דברים חשובים. האחד היא שאני רוצה לבקש את יד בתכם, טניה. אני רוצה לשאת אותה לאישה כדת וכדין בית ישראל." לשמע דברים אלה טניה פרצה בשמחה וחיבקה ונישקה אותו "ידעתי, ידעתי שהוא אוהב אותי." "אני מבקש את הסכמתכם" ביקש וסילי. שני ההורים נתנו לו יד והזילו דמעות "אנחנו מסכימים. ואיפה תגורו?" "בערד. יש לנו שם בית קטן, אך מקווים שבמשך הזמן נוכל לרכוש לנו בית יפה וגדול." הוא

עשה הפסקה, אחר כך אמר "והמטרה השנייה שבאנו לכאן היא לשכנע אתכם שגם אתם תעלו לישראל. בקיבב יש משרד גדול של הסוכנות היהודית. ביקרנו שם והתענינו לגבי עלייתכם. ישנה האפשרות להעלות אתכם לישראל. ככה שתגורו שם ותוכלו לבקר אותנו בכל עת שתמצאו. כל ההוצאות הדרך, הטיסה, הנסיעות וכולו יהיו ע"ה הסוכנות. בישראל תשוכנו באחד ממרכזי הקליטה בבאר שבע, או בערד, איפה שאנחנו גרים, או אולי בבתים פרטיים. תגורו שם כל המשפחה עד שתשוכנו בשיכונים קבועים. במרכז קליטה ידאגו לכל צורכיהם, עד תקופה של חצי שנה עד שנה. אתם ההורים כבר לא תוכלו לעבוד שם, לכן תקבלו קצבאות למחייתכם מביטוח הלאומי של המדינה. גם הילדים יגורו אתכם, עד שימצאו בשבילם מגורים, או סידורים מתאימים במסגרת עליית הנוער. בוריס בודאי ימצא לו שם עבודה מתאימה בשבילו. "יש לך איזה מקצוע?" וסילי שאל את בוריס שעמד סמוך אליו. "אני מבין בכל, ולא מבין בשום דבר, " ענה בוריס בהלצה. "עבדתי שנים רבות ברכבת, אך מתמצא טוב בעבודות שונות במשק החקלאי. " נראה לי שלא תחסר לך פרנסה אצלנו, בקיבוצים, במושבים, או בכל מקום אחר, " עודד אותו וסילי. כשנחזור לישראל בדרכנו הביתה שוב נבקר בקיבב במשרדי הסוכנות ונשאל שוב איך ומתי תוכלו לעלות לארץ ואיזו הכנות אתם צריכים לעשות לקראת העלייה שלכם. אנדרי ואשתו האזינו לדבריו בקשב רב. אחרי זמן מה אנדרי אמר בכובד ראש "כל העניין הזה בא לנו כהפתעה ובפתאומיות. אנו צריכים טוב, טוב לחשוב בזה. אף על פי שמצבנו קשה פה אתה יודע שלא קל לעזוב מקום שאדם נולד וחי בו את מרבית חייו. אנו נדון בעניין בינינו ונחליט. זה צעד לא פשוט, " הוא אמר וחיבק את אשתו והזיל דמעה. "אני מודע לכך, " השיב וסילי. הוא הוציא את ארנקו ומתוכו משך 10 שטרות של \$100 ומסרם לאנדרי. "הכסף הזה בשביל הוצאות הדרך. " אנדרי סירב לקבל את הכסף ואמר "אנו כבר נסתדר איכשהו. " אך וסילי התעקש "אתם פעם תחזירו לי. "

את הימים הבאים עד עזיבתם בילה וסילי בחברת אנדרי ובוריס ורכיבה על סוסים, בדייג בפלג הסמוך לחווה, במשחקי כדורגל עם הילדים. טניה שיחקה עם הבנות ועזרה לאמה בעבודות הבית. היא חשבה בכאב על הפרידה המחודשת ממשפחתה, ממראות הנוף המוכרות שהייתה רגילה אליהן מימי נעוריה. 'אולם', היא הרגה 'אחרי הכל, אחרי התפוכות הקשות שהיא חוותה בתקופה האחרונה, אני הולכת להתחתן. יהיה לי הבית משלי ובעל אוהב לידי. וגם, אני מקווה, תהיה לי משפחה משלי. אני גם מקווה שהוריי יעלו לישראל ויגורו לידנו. '

פרק עשירי

בתום עשרה ימים טניה וארוסתה נפרדו בעצב ממשפחת פורנוב בתקווה שיתראו בקרוב בישראל. ב עלו על הרכבת שהחזירה אותם לקיבב. שם שוב ביקרו בסוכנות היהודית שנציגיה הבטיחו להם כי הכל יהיה בסדר ויטפלו בעליית המשפחה בקרוב. באותו ערב הם כבר טסו חזרה לישראל. "תראה מה זה עולם", ציינה טניה "לקח לנו שבועיים להגיע לישראל, תוך צרות וטלטולים דרך יבשות וימים. עכשיו אנו נגיע לשם בנחיות תוך 3 וחצי שעות. " "כן, כן, זה דרכו של העולם", נאנה וסילי "קראתי על אנשים שלקח להם חודשים ארוכים להגיע לפלסטינה, כך קראו לארץ ישראל לפני קום המדינה. " היחידה שבאה לקבל את פניהם בשדה התעופה הייתה סוניה. שוב שתי החברות נפלו בזרועות האחת לשנייה ובכו מרוב התרגשות. אחר כך באוטובוס כל הדרך בחזרה טניה סיפרה לה את חוויות הביקור שלה אצל הוריה. אחרי נסיעות רבות ברכבת, טיסות במטוסים ובאוטובוסים הזוג הגיע הביתה לערד. וסילי פתח את דלת ביתם ובדק אם הכל בסדר ולא ביקרו בהעדרם בבית 'אורחים בלתי רצויים'. כשמצא שהכל היה כשורה הוא התיישב ליד ארוסתו על המיטה. "נו, יקרתי איך את מרגישה?" "קצת עייפה. היה טוב אצל הוריי, אך כבר התגעגעתי לחזור הביתה לפינה שלי, למיטה שלי, למטבח שלי. " "כן, " השיב וסילי "אומרים שבכל מקום טוב, אך הכי טוב בבית. " אמר ונתן לה נשיקה.

החיים של הזוג חזרו למסלולם הרגיל; הוא בעבודתו במפעל הצבע והיא בבית המלאכה ליצור מזוודות. אחרי שבועיים היא מצאה בתיבת הדואר שלהם פתק לבוא לבית הדואר המקומי כדי לקבל מכתב רשום על שמה. היא ניגשה למשרד הדואר ושם קיבלה מכתב רשום עליו היה רשום 'לכבוד הגברת טניה פורנוב' השולח: משרד האוצר ירושלים. 'מה, לעזאזל, רוצים ממנה במשרד האוצר?' היא שאלה את עצמה. היא פתחה את המכתב בסקרנות וקראה

אנו שמחים להודיעך, שבבקבות פסק דין שהתקבל בבית המשפט המחוזי בתל אביב, לפיו רוב הנשים שהובאו לארץ מאוקריינה במעשי מרמה, הטעיה ושקרים על ידי קבוצת פושעים: האחים מישה וירוס קוזנצ'וב, סוחרי נשים מאוקריינה, ומפעיל התוכניות שלהם סרגי גורודוב, זכאיות לקבל פיצויים אישיים מאוצר המדינה. הכסף התקבל מהחרמת רכושם ומכירתם של פושעים אלה. הסכום הכולל הסתכם בסך-5 מיליון שקלים, מתחלק בין 20 נשים (עשר נשים מהקבוצה שהתברר עליהן שהן עסקו במעשי זנות גם באוקריינה לא יזכו בפיצויים כלשהם). על כן החלק שלך יסתכם בסך של 250,000 ₪.

אנו מבקשים ממך לסור למשרדינו בירושלים כדי לקבל את הכסף. נא להביא תעודת זהוי אתך.

היא לא בדיוק הבינה את הכל שנאמר במכתב, אבל היא ניחשה שמדובר פה על הרבה כסף, כפי שרמז לה וסילי לפני נסיעתם לאוקריינה. שמחה וטוב לב חזרה הביתה וחקתה בציפייה דרוכה לשובו של בעלה. כשהוא חזר היא הראתה לו את המכתב ורצתה לדעת מה כתוב בו. וסילי עיין במכתב ואחר כך אמר בקור רוח "כפי ששיערתני, את תקבלי מתאים וחמישים אלף שקלים כפיצוי על הסבל שלך. יש צדק במדינה!" אמר וחיבק את אשתו. היא שמה את ידה על ליבה, התיישרה על הכיסא ושאלה "ומה נעשה עם כל כך הרבה כסף?" "חסר מה לעשות?" הוא שאל "ראשית נקנה לנו דירה יפה וגדולה של 4 חדרים. צריכים לחשוב על העתיד. אנו נתחתן ויהיו לנו ילדים. אולי גם ההורים שלך והילדים יתארחו אצלנו לפעמים. אומנם הסכום הזה לא יהיה מספיק. את יתרה נשלם במשכנתא ארוכת טווח. חושבני כי מגיעות לנו זכויות רבות ברכישת דירה כעולים חדשים ממשרד השיכון. אני אומנם הרבה שנים בארץ, אך אף פעם לא ניצלתי את זכותי לרכישת דירה. תמיד גרתי בדירה שכורה."

היא הייתה מאושרת. מסלול החיים שלה קיבל תפנית חדה לטובה. בלילות היא חלמה על הבית הגדול החדש שהיא ובעלה יחיו בו ועל הילדים שייולדו לה. יומיים אחר כך הם נסעו לירושלים למשרדי האוצר. שם, לאחר שהיא הזדהה, היא קיבלה צ'ק בנקאי על הסכום של מתאים וחמישים אלף שקלים. טניה הייתה מבולבלת. מעולם לא ראתה סכום כה גדול שהיא שלה. אחר כך עשו סיור גדול בתוך ירושלים, לבסוף חזרו לערד. למחרת נגשו שינהם לבנק והיפקדו את הצ'ק לחשבון חיסכון. התברר שגם סוניה קיבלה סכום דומה. היא באה אליהם למחרת מאושרת לבשר להם את העניין. "סוף כל סוף המזל שיחק גם לך," אמרה סוניה "עכשיו מה שחסר לך זה גבר." "מה שנוגע לעניין זה," היא אמרה בענוותנות "דווקא הכרתי מישהו בשבוע שעבר." "אני שמחה. ואיך הוא, בחור נחמד?" "שאלה טניה. מאוד. הוא עלה ארצה מרוסיה, מלנינגרד לפני כמה שנים. הוא עשה עלי רושם של בחור מתורבת ומנומס. קוראים לו יורי גרשוב, או בעברית ירון. הוא התעקש שאקרה לו ירון ולא בשמו המקורי." "יש לו איזה מקצוע?" "שאלה טניה" הוא אמר שהוא נגר, נגר של רהיטים אומנותיים. הוא למד את זה ברוסיה." "אוי, אני מאחלת לך כל טוב," אמרה טניה ושתייהן התחבקו. "כן, רציתי להגיד לך שתפקידי מיד את הכסף בבנק. זה העתיד שלך." "כבר שמתי אותו שם", אמרה ושתי החברות נפרדו.

*

טניה קיבלה מכתב מהוריה בו הם בישרו שהם סידרו את כל הדרוש לעלייתם לישראל. הם מתכוננים לנסיעה וכבר התחילו לארוז את כל המטלטלים שלהם. "קשה לנו לעזוב מפה, אך מקווים לעתיד טוב יותר בישראל ונקווה שנגור לידכם, או לא רחוק מכם." לאחר חודש טניה התאחדה עם משפחתה שבאו לגור בערד בדירה שכורה. כעבור זמן לא רב וסילי וטניה קנו את דירתם החדשה. מאישה צעירה, מוכת גורל, מושפלת ומבוזה, טניה הפכה להיות במרוצת הזמן לאזרחית מכובדת, חופשייה ומאושרת בישראל.

סוף

אחרית דבר

את הסיפור הזה כתבתי מתוך דמיון, ולעתים נדמה היה לי שאני מגזים. אולם לאחר שראיתי כתבות מצולמות בטלוויזיה וקראתי מאמרים רבים בנושא, בעיתונים ובאינטרנט, התברר לי שהמציאות בארץ היא הרבה יותר קשה ואכזרית מהתיאורים שלי. אני משער שמעטות מאוד מבין הנשים שהובאו ארצה במרמה, או בכוח מזלן נגמר ב-'הפי אנד', כמו בסיפור שלי. נשים רבות עברו התעללויות קשות ואכזריות מידי בני בלייעל. הן הוכו, הורעבו, ולא קיבלו שום שכר. אחדות מהן הוחזקו במקומות מסתור בתנאים לא-אנושיים. אני מאשים את המדינה ואת מנהיגיה שנתנו לדברים להתדרדר עד כדי כך. השופטים שלנו רחמניים מדי. פושעים כאלה צריכים להירקב במעצר כל ימי חייהם. אם זה היה תלוי בי הייתי מוצא אותם להורג למען יראו ויראו. מדינת ישראל אמורה להיות אור לגויים, אך המציאות מוכיחה את ההפך. (ראה בנספחים המצ"ב).

זאב בר אילן
